

Afganistan'da işgal taşeronluğuna hayır!

Sayfa: 6

Gerçek

Devrimci İşçi Partisi'nin merkezi yayın organıdır

Temmuz 2021 / Sayı: 142 Fiyat: 1 TL

Fabrikalardan Haberler:

Dilovası Systemair HSK, Tuzla Chen Solar, Manisa Termokar, Bursa Tofaş ve Oyak Renault fabrikalarından, Çorlu Bel Karper grevinden Çerkezköy Adkoturk direnişinden ve Hakan Plastik grevinden, Tuzla Sedef Tersanesi'nden, Gebze'den metal işçilerinden haberler

Sayfa: 2-3-4

EKMEK VE HÜRRİYET HEMEN ŞİMDİ! ZİNCİRSİZ KURUCU MECLİS İÇİN İLERİ!

Sermayenin ve emperyalizmin orman kanunlarına son!

Ülkede keyfi yönetim yani istibdad rejimi var. Anayasa yok hükmünde. Ülkeyi yöneten bir grup sivil ve asker kişinin keyfi, Anayasa'nın da yasaların da üstünde. Halkın feryatlarına kulaklarını tıkayanlar sermayenin ve emperyalizmin bir dediğini iki etmiyor. Amerikan şirketlerini toplayıp "güvenceniz benim" diyen Erdoğan polis şefine "ağzını açanı gözaltına al" dedirtiyor. İstibdad rejiminde sermayenin ve emperyalizmin orman kanunları işliyor!

Bir öğretmen Erdoğan'a sesleniyor: "atama yapın lütfen!". Erdoğan, ihtiyacımız kadarını aldık diye cevap veriyor. Milli Eğitim Bakanlığı 97 bin, Sayıştay 138 bin öğretmen açığı var diyor. Atanamayan yüz binlerce öğretmen atama, dersleri boş geçen öğrenciler öğretmen bekliyor. Kimin ihtiyacından bahsediyorsunuz?

Demirören'e yandaş medya kurması için Ziraat Bankası 750 milyon dolar kredi vermiş. Bir kuruşu geri ödenmemiş. Öğrenim kredisini gençlerden işe girer girmez ilk maaşından kesmeye başlayan, çiftçinin traktörüne kadar haciz koyanlar nerede?

İşçi, emekçi anayasal hakkını kullanıyor ve sendikaya üye

oluyor. İşten atmalara, baskılara göğüs geriyor, seneler süren mahkemeleri aşıyor. Arkalarını istibdada dayayan patronlar ne Anayasa, ne yasa ne mahkeme kararı tanıyor. Gebze'de Baldur, Çorlu'da Bel Karper işçileri bunun için grevde, Dilovası'nda Systemair HSK, Çerkezköy'de Indomie Adkoturk işçileri kimisi haftalardır, kimisi aylardır bu nedenle direnişte... Bu mücadelenin sembolü olmuş Cargill işçilerinin Amerikan tekeline karşı direnişi 1180 günü aştl!

Devlet, gücünü Anayasa'yı ve yasaları uygulamak için değil, hakkını aramak için yollara düşen işçilere gösteriyor. Kadın cinayetleri durmak bilmiyor ama devlet gücünü "şiddetin faillerini değil kadınları koru" diyen kadınları durdurmak için kullanıyor.

Gündüz gözüyle HDP'yi basan bir faşist cinayet işliyor. Binayı ateşe vermeye çalışıp Madımak'a selam çakıyor. Dün Madımak'ta "şükür ki dışardaki halka bir şey olmadı" diyen devlet bugün katile "senin adın ne abicim" diyor! Devlet dün neredeyse bugün de aynı yerde. Memleketin Kürdü Alevisi nefsi müdafaada!

Türkiye Ankara'dan yönetilmiyor. Sabah akşam yerli millî

masallar dinliyoruz. Ama Afganistan'a asker gönderme kararını Brüksel'den öğreniyoruz. Hani bir meclis vardı Ankara'da... Hani 1 Mart 2003'te ABD'nin istediği Irak tezkeresinin reddeden meclis! Daha sorarlar mı o meclise? Erdoğan ve Bahçeli el ele verip başkanlık sistemini ne için getirdi sanki?

Anayasa yok hükmünde. 12 Eylül'ün darbeci Anayasa'sını bile uygulamıyorlar. Faşistler kalkmış bir de "sivil Anayasa" taslakları hazırlamış. Güler misin ağlar mısın? Meclis zincire vurulmuş! Milletvekillerine figüranlık bile zor geliyor artık. Ya uğramıyorlar meclise ya da sıraların üstünde uyukluyorlar!

Seçilecekler figüran olduktan, orman kanunları hüküm sürdükten sonra seçim erken olmuş 2023'te olmuş ne fark eder! Sermayenin ve emperyalizmin orman kanunlarının hükmü sınıf mücadelesinin yasalarının başladığı yerde biter! Emekçi halkın iradesinin tecelli edebildiği mekânlar artık sadece sokaklar, meydanlar, grev ve direniş çadırlarıdır. Bu irade dalga dalga büyümeli, yasaksız, barajsız, eşit koşullarda yapılan seçimlerle oluşturulmuş tam yetkili, egemen ve zincirsiz bir Kurucu Meclis'in toplanmasını dayatmalıdır! Ekmek ve hürriyet hemen şimdi! Zincirsiz Kurucu Meclis için ileri!

Gebze'den bir metal işçisi kadın

Emekçi kadınlar en öne!

Merhaba yoldaşlar.

19 Haziran'da Maltepe'de İstanbul Sözleşmesi mitingi vardı. Sendikal örgütlenme sürecinin başında olan fabrikamızdan iki kadın olarak o mitingde Birleşik Metal Kadın Komisyonu ile birlikte yürüdük, İstanbul Sözleşmesi'nden çıkma kararının iptal edilmesini metal işçisi kadınlar olarak hep birlikte talep ettik. Şiddete karşı öz savunma yazılı dövizlerimizle birlikte yürüdük, emekçi kadınlar en öne diye haykırdık. Gördük ki o mitinge gelen işçi kadınlarla yaşadığımız sorunlar da, karşısındaki taleplerimiz de aynı. Miting alanında aynı zamanda işçi kadınlar olarak örgütlendiğimiz zaman nasıl bir etkiye sahip olabileceğimizi de gördük.

Sözleşmeden çıkma kararı ilan edildikten sonra TÜSİAD, Koç, Sabancı, Borusan gibi sermayenin önde gelen temsilcileri açıklamalar yaparak İstanbul Sözleşmesi'ne sözde sahip çıktılar. Bizim fabrikamız da kadın haklarını savunduğuna iddia eden Koç'un Arçelik, Ford gibi markalarına üretim yapan, Koç'la yakın bağları olan bir fabrika. Geçtiğimiz haftalarda fabrikamızda montaj bölümünde çalışan bir işçi arkadaşımız, yaptığı ağır işten dolayı el bileğini sakatlayıp rapor olarak fizik tedaviye başladı. Sakatlığının yaptığı işten kaynaklandığını söyleyince de, insan kaynakları bu işçi kadına "Evde şiddet görmediğine emin misin?" diye sorma aymazlığını gösterdi. Daha sonra arkadaşımızı istifa etmeye zorlamaya çalıştılar, kabul ettiremeyince de şu an işten atamadıkları için ücretsiz izne

çıkarttılar. Bir başka arkadaşımız eski eşinden gördüğü ağır fiziksel ve psikolojik şiddetten ötürü anti depresan kullanıyordu. Onu da psikolojisinden, ilaçlarından korktuklarını söyleyerek, deneme sürecinde işten çıkarttılar. Bir kez daha gördük ki kamuoyuna şirin gözükmek için kadın hakları savunuculuğuna soyunan patronlar, mevzu işçi kadınlar olduğunda bu duyarlılıklarını hemen bir kenara bırakıyorlar. Ezici çoğunluğu kadın işçilerin oluşturduğu bir iş yerinde en basit iş güvenliği önlemlerini almaktan dahi imtina ediyorlar.

Geçen hafta fabrikada bir arkadaşımız ciddi bir iş kazası geçirdi. Bunun sonucunda banttaki makinaların hepsinin hızını düşürdüler. İlk defa normalde eziyet çekerek çalıştığımız makinalarda normal bir şekilde çalıştık. Bu makinalarla biz kalın bakır telleri sararak bobin üretiyoruz. Aslında sayı çıkartmak için aşırı hızlı bir şekilde çalışmaya zorlanmasak, bakır tellerin her ta-

rafımıza çarpmayacağını, elimize bacağımıza makinanın bir parçası geldiğinde ciddi yaralanmalar yaşamayacağımızı da böylece görmüş olduk. Ama bir hafta sonra patronun bakım müdürüne makinaların hızını yavaş yavaş arttırabileceğini söylediğini duyduk. Oysa makinalar tekrar hızlandı mı diye sordumuzda bize defalarca psikolojik olarak bize öyle geldiğini, alıştığımızı söylediler.

İşçi kadınları bu koşullarda çalıştırıp, sakatlandıklarında da evde şiddet görüyordur diyenler, şiddet gördüğü için psikolojik tedavi gören kadınlara deli muamelesi yapıp işten atanlar İstanbul Sözleşmesi'nin de kadın haklarının da gerçek savunucusu olamazlar! Bizim haklarımızı, hayatlarımızı savunmaları için emeğimizi çalanlara güvenecek değiliz. Biz kendi örgütlü gücümüze güveniyoruz. Patronlara ve erkek egemenliğine karşı mücadelede emekçi kadınları en öne çağırıyoruz!

Dilovası Systemair HSK'dan bir işçi

"Bu düzen elbette bu ah ile ayakta kalmaz!"

Merhaba yoldaşlar. 1 Temmuz itibarıyla pandemi kısıtlamaları ve yasakları kalktı, devletin pandemi döneminde patronlara sunduğu uygulamalar son buldu. Bu süreçte düzen muhalefeti ve patronlar koro halinde kısa çalışma ödeneği ve ücretsiz izin uygulamasının devam etmesini istedi. Sebepi ise belliydi. Patronlar bu süreçte kısa çalışma ile işçi maaşını yine işçinin cebinden ödediler, emekliliğe esas primleri yediler. Hatta bol mesai ile tam gaz üretim yapan fabrikalar da kısa çalışmadan yararlandı, patronlar ödeneği yağmaladı da yağmaladı. O da yetmedi, sözde işten atma yasağı döneminde ücretsiz izin uygulamasına sarılan patronlar kademle, ihbarla uğraşmadan işçileri kapı dışı etti, ücretsiz izni sendikalaşmaya karşı sermayenin ortak bir saldırısı haline getirdi. Milyonlarca işçi bu saldırılara karşı mücadele ederken, aylarca fabrika kapılarında ve meydanlarda direnirken kokuşmuş düzenin muhalefeti ise hiç utanmadan uygulamaların devam etmesini istedi. Emekçi halk tüm bunları yazacak. Aşılamayla birlikte belki de pandeminin etkilerini azaltaca-

ğız, ülke olarak salgını hayatımızda daha az hissedeceğiz ancak pandemi boyunca devletin ve patronların saldırılarına maruz kalan emekçi halk bu düzenle normalleşmeyecek, saldırılarına sineye çekmeyecek. Tıpkı kapı önünde aylarca direnen, patronun tüm saldırılarına ve maddi zorluklara rağmen usanmadan mücadele eden HSK direnişçileri gibi.

1 Temmuz bizim için de kritikti. Çünkü ücretsiz izinlerin son bulmasıyla beraber HSK patronları güllünç iftiralarla sendikalı işçileri 25/2 maddesiyle işten çıkardı. Asılsız gerekçelere sarılan patronlar bu davaları kaybedeceklerini elbette biliyorlar. Fakat işçileri mahkemelerde sürdüren kokuşmuş yargı düzenine güvenip sınıf mücadelesinde açıkça taraf tutan devletin

gücüne sığınıyorlar. Ne yaparlarsa yaparlarsa, Systemair HSK direnişi emekçi halkın bilincine işlemiştir, vicdanında yer etmiştir. Fabrikamızdaki çalışmaya devam eden işçilerin hafızasında ise silinmeyecek izler bırakmıştır, akla karayı ayırt etmesini sağlamıştır. Bir gün elbet devran döner ve HSK direnişçilerinin mücadele tohumu yeniden kök salar, filizlenir ve başta Systemair HSK olmak üzere tüm Dilovasını bir daha sallar, patronları dize getirir. Çünkü HSK direnişçisi bir arkadaşımızın da dediği gibi: "Sendikalı olduğu için 8 aydır ücretsiz izinde bekletilen bir babayı çocuğunun kumbarasını kırmak zorunda bırakan bu düzen elbette bu ah ile ayakta kalmaz."

Tuzla Chen Solar'dan bir işçi

Elbet bu adaletsizliklerin hesabını soracağız!

Merhaba Yoldaşlar, bildiğiniz gibi uzun bir süredir hafta sonu ve akşamları sokağa çıkma kısıtlamaları vardı. Bu süreçte iş yükümüzde de bir değişiklik olmadı. Hatta madem dışarı çıkamıyoruz mesai yapalım para kazanalım dedik, normal zamandan da daha fazla çalıştık. Önümüz yaz, yıllık iznimizde dinlenir kendimize geliriz diye düşünüyorduk. Fakat patron bizleri ancak Ekim ayında toplu izne çıkaracağını söyledi. Bu kadar zaman kesintisiz bir şekilde çalıştıktan sonra bunu kabul edemedik. Bizim sözleşmemizde patronun toplu izin kullanılabileceği aralık Mayıs-Eylül arası. Toplu izin tarihimizi Eylül'e çekirdik. 15 Temmuz tatilini de bayram tatiliyle birleştirdik. Bu süreçte yönetime çeşitli önerilerle biz gittik. Onların bizim için yapmayacaklarını bildiğimiz şeyi biz kendimiz yaptık. Yazı iki güzel tatil yapacağımız şekilde planladık.

Bu aydan itibaren kümülatif vergi dilimine giriyoruz. Yüzde 15 olan gelir vergisi bizim için bu aydan sonra yüzde 20 olacak. Aynı dilime asgari ücret de Eylül ayında girecek. Koca koca şirketlerin milyonlarca borcunu silen devlet 3 kuruluşuza gözünü dikmiş durumda. Gazetemizin geçen ayki sayısında şirketlerin silinen vergi borçlarının tablosu paylaşıldı. Sadece 2017 Ekim'inden bu yana ülkenin en büyük şirketlerinin toplam silinen vergi borçları 3 küsur milyar. Cengiz Holding'in borcunun %100'ü yani 425 milyon borcu silinmiş. Patronlar zaten kanımızı emmeye ant içmiş, peki iktidara, düzen siyasetçilerine ne demeli? Onlardan medet ummanın anlamı yok. Dahası bu böyle gelmiş böyle gitmeyecek. Elbet bu adaletsizliklerin hesabını soracağız, yeter ki gücümüzün farkına varıp örgütlülüğümüzü arttıralım.

Bursa Tofaş'tan bir işçi

Kriz patrona yok bize var!

Tofaş'ta yıllık izinler adeta bir bulmaca gibi. Üç ay önce Tofaş şube başkanının fabrika da işçilerle yaptığı görüşmede yıllık izin 2 Ağustos ile 15 Ağustos arasında olacak demişti. Tüm çalışanlar sendikanın söylediği tarihe göre tatil planı yaptı. Bir gün önce ise insan kaynakları izinler 14 Temmuz, 2 Ağustos arasında yapılacak diye açıklama yaptı. Fabrika yönetiminin ve sendikanın işçisine değer vermediği ortada her sene aynı sıkıntıyı yaşıyoruz. Sendika eylem ve etkinlik düzenlediğinde fabrikadan çok az sayıda işçi katılıyor. Nedeni belli. Birçok konuda hata yapılıyor. O yüzden kimse güvenmiyor ve sözlere inanmıyor. Sendikanın bizlerden kesilen aidatlar ile en güzel otellerde tatil yapan, eğlenen sendika yöneticileri her aldıkları yanlış kararlar işçileri yarı yolda bırakıyor.

Hala sözleşme taslağı açıklanmadı. 2 ay sonra toplu iş sözleşme görüşmeleri başlayacak ortada taslak yok. Neyi bekliyorlar belli değil. Büyük ihtimalle fabrika yıllık izin deyken açıklayacaklar. İşçiler izin deyken, fazla eleştiri olmasın fabrikalarda, izinden dönene kadar yatıştırırız diye düşünebilirler. Sarı sendikadan her şey beklenir. İki yıldır hemen hemen her şeye zam geldi. Gıdadan eşyaya, giyimden temizlik malzemelerine, elektriğe doğal gaz, su vb. ama maaşlar aynı yerinde sayıyor. Sendika temsilcileri sürekli yok pandemi, yok ekonomik kriz diyerek işçiyi kandırmaya çalışıyorlar. Toplu sözleşmede istediğimizden daha düşük bir sözleşme imzalanırsa o zaman fabrika karışır. Zaten Türk metal sendikasına kimse güvenmiyor. Sözleşme kötü olursa Türk Metal, Tofaş işçisinin gözünden tamamen düşecektir. Çünkü Tofaş fabrikası pandemi zamanında üretimde büyük bir sıkıntı yaşamadı. Kârlarına kâr katmaya devam ettiler. Devletten teşvik ve ödenek de aldılar. Herkes neyin nasıl olduğunu çok iyi biliyor. İki yıldır pandemi de durmaksızın çalışıyoruz. Yıllık iznimizi bile bayramlar ile birleştirip iki hafta yaptırıyorlar. Kriz onlara yok, bizlere var.

Bursa OYAK Renault'tan bir işçi

Zamlara, hayat pahalılığına, düşük ücretlere, işsizliğe karşı mücadele edelim!

Temmuz'un başından itibaren geçerli olmak üzere elektriğe yüzde 15, doğalgaza yüzde 12 oranında zam yapıldı. Salgın döneminde artan işsizlik, hayat pahalılığı, ücretsiz izin ve kısa çalışma dayatmasıyla yaşanan gelir kayıplarıyla birlikte işçi ve emekçilerin belini fazlasıyla bükmeye başladı. Haziran sonundan itibaren sona eren işten çıkarma yasağının ardından daha ne kadar kişinin işsiz kalacağı ise belli değil. Koşullar ortadayken kriz ve pandeminin faturasını işçi

ve emekçilerin üstüne yıkarak zam üstüne zam yapmaya devam ediyorlar. Her zaman krizin etkilerini derinden hisseden biz işçiler oluyoruz. Her kriz döneminde hükümet patronlara türlü teşviklerle destek oluyor, fonlardan para aktarıyor. İşçinin işçiden başka dostu olmadığını bu süreçte bizler daha iyi görüyoruz. Biz biliyoruz ki kriz dönemlerinde ne patronlar ne de hükümetler kendiliğinden işçilerin yararına bir şey yapmazlar. Biz işçiler olarak kriz dönemlerinde faturanın

bize kesilmemesi için yan yana gelip örgütlü bir şekilde hareket etmeliyiz. Sadece sohbet muhabbet ortamlarında şikayet etmek yetmiyor. Önümüzdeki süreçte MESS sözleşmesi var. Türk Metal'in de MESS'in de hükümetin de ne yapacağı belli. Önemli olan esas biz Renault işçisi olarak ne yapacağız? Biz kendi hakkımıza sahip çıkmazsak Türk Metal MESS'le orta yolda anlaşır. Devlet de vergilerle, zamlarla bize kaşıkla verdiklerini kepçeyle geri alır!

Manisa Termokar işçileri

Termokar işçileri yol gösterdi: Hak verilmez, alınır!

Pandemi koşullarında, işçi sınıfına yönelik saldırılar yoğunlaştı. Kod 29, işten çıkarılma, işsizlik, salgın, geleceksizlik ve ağır çalışma koşulları işçi sınıfı üzerinde yıkıcı etkiler yarattı. Ücretsiz izin uygulamalarıyla işçiler açlığa ve sefalete mahkum edildi. Ücretsiz izin aslında fiilen işsizlik anlamına geldi. Sınırlı ve koşullara bağlı olan bu düzenleme, işverenler tarafından suistimal edildi. Bir anlamda açıkça suç işlendi. Termokar işvereni de ücretsiz izin uygulamalarıyla işçileri bölmeye, etkisizleştirme çalıştı. Ve onları açlığa mahkum etmek istedi. Çalışma ve sendikalaşma anayasal bir haktır. Bizler anayasal hakkımızı kullanarak sendikaya üye olduk. Modern bir çalışma ortamının vazgeçilmez özelliği olan sendikaların varlığı Termokar işverenince kabul edilmedi. Üye çoğunluğuna karşın süreci uzatmak amacıyla itiraz edildi. Amaçları işçileri yorarak, bıkkınlık ortamı yaratmak ve moral bozmaktır. Bununla birlikte ücretsiz izin uygulamalarıyla işçiler sefalete ve açlığa mahkum edildi. Bizler sendikal örgütlenme ısrarını kararlılıkla sürdürüyoruz. Ayrıca ücretsiz

izin uygulamasının insanlık dışı bir uygulama olduğunu göstermek için 21 Haziran'da direnişe geçtik. Açlığa ve işsizliğe karşı tek yumruk olarak işyerinin önünde mücadeleye başladık. Tüm emek güçlerinin ve çalışan arkadaşlarımızın desteğiyle mücadelemizi kararlılıkla sürdürdük. Ve sonunda başardık. Bu başarı hepimizin, işçi sınıfının başarısıdır.

Dikkatle süreci izliyoruz!

Bugün taleplerimizden biri olan işe geri dönme talebimiz yerine getirildi. Bizlerde işe başlayıp, direnişimize ara veriyoruz. Ve gelişmeleri dikkatle izliyoruz. İkinci talebimiz sendikal örgütlenmenin tanınmasıdır. Bu iki talebin; çalışma hakkı ve sendikal örgütlenme hakkının anayasal bir hak olduğunu tekrar hatırlatırız. Di-

renişimize destek olan herkese yürekten teşekkür ediyoruz. Bu arada sendikamızın direniş sürecinde takındığı tutarsız tavır şiddetle eleştiriyoruz.

Tek yumruk tek yürek olma zamanı!

Direniş mücadelemizin bir aşamasıydı. Şimdi mücadelemizin yeni bir aşamasına geçtik. Başarımız tüm işçi sınıfının ve emek dostlarının başarısıdır. Termokar işçileri şimdi daha fazla kenetlenmeli, tek vücut ve tek yumruk olmalıdır. Ekmeğimiz, işimiz ve haysiyetimiz herşeyin önünde gelir. Hiç kimse bu değerlerimizle oynayamaz ve oynatmayız.

Yaşasın Termokar işçilerinin kardeşliği!

Yaşasın iş, ekmeğin ve haysiyetin mücadelesi!

Öncü işçiler fabrikaya girdi, sıra sendikada!

Manisa Organize Sanayi Bölgesi'nde bulunan ve ısı eşanjörleri üreten TERMOKAR fabrikasında çalışan işçiler 2016 yılında Birleşik Metal-İş sendikasında örgütlenmişti. Çalışma koşullarının düzeltilmesi, insanca ücret ve güvenceli çalışmak için örgütlenen işçiler patronun sendika düşmanı tutumuyla karşılaştı. TERMOKAR patronu bakanlıktan gelen yetki belgesine itiraz edip sendikal yetki için sağlanan çoğunluğu bozmak amacıyla aynı gün iş yerine onlarca işçi alımı yaptı. Yetki davası devam ederken sendikalaşma sürecinde öne çıkan işçilerden bazılarını işten

çıkarttı. Geçen yıl başlayan Koronavirüs salgını sonrası iktidarın patronlara adeta hediye ettiği yaygın ücretsiz izin uygulaması fırsatını TERMOKAR patronu da kullanarak öncü işçilerden bazılarını ücretsiz izne çıkardı.

Geçen yaklaşık bir buçuk yıl içinde işçilerden bazıları tekrar fabrikaya dönerken sendikal faaliyetlere öncülük eden 6 işçiye işbaşı yaptırılmadı. Ücretsiz izindeki 6 işçi, patronun sendikal örgütlenmeye saygı duymasını sağlamak ve kendilerine dayatılan keyfi ücretsiz izin uygulamasına son verdimen amacıyla 21 Haziran'da fabrika önünde direniş çadırını

kurdu. Mesai arkadaşlarının ve Manisa OSB'de çalışan diğer işçilerin desteklerini sık sık yanında gören direnişçiler mücadelesine kararlı bir şekilde devam etti.

İşçilerin kararlı duruşuyla beraber 1 Temmuz itibarıyla ücretsiz izin uygulamasının sonlanmasının ardından işçiler işbaşı yaptı. TERMOKAR işçilerinin mücadelesi bitmiş değil. Sendikal yetki davası hâlâ devam ediyor ve patrona karşı sınıf mücadelesini çok daha kuvvetli şekilde sürdürebilmek için TERMOKAR'a sendika girecek, başka yolu yok!

Gebze'den bir metal işçisi

Haksızlıklara karşı mücadele gücümüzü büyütüyoruz!

Merhaba yoldaşlar, ben Gebze'de güneş paneli üreten bir fabrikada çalışmaktayım. Patronumuz aylardır maaşlarımızı geç ödüyor (haftalarca süren bir gecikme), bu ay avanslarımızı yatırmadığı gibi maaşlarımızın tam gününde yatırılıp yatırılmayacağı da belirsiz. Büyüme bahaneleriyle biz işçilerin haklı soruları da geçiştiriliyor. Fakat fabrikada tek gündemimiz sadece maaşların geç yatırılması değil. Güneş paneli sektöründe üretimin en yoğun olduğu zamanlar yaz ayları olduğu halde patron hepimizi kısmi çalışmaya geçirdi ve işe ne zaman gideceğimize de belirsiz hale geldi. Bu da yetmezmiş gibi vardiyalarda ücretsiz izne çıkarma ihtimali de konuşuluyor. Genç, yaşlı demeden fabrikada bütün işçileri gelecek kaygısı sararken patron kâr üstüne kâr rekorları kırıyor, büyüdüğünü her fırsatta dile getiriyor, fakat biz işçilerin hanesine yazılan işsizlik korkusu, maaşların geç yatması oluyor.

Memlekette işsizlik almış başını giderken, enflasyonla gıda fiyatları yükselmışken ve bu mektubu yazdığım saatlerde elektriğe %15, doğalgaza %12 zam gelmişken, patronun

bu düzende bu kadar pişkin hareket etmesinin bir sebebi var; işçilerin kendisine muhtaç olduğunu sanması. Ne biz işçiler patronun fabrikada kurduğu bu sömürü düzenine muhtacız ne de tek alternatifimiz bu haksız düzene katlanmaktır. Bu kapitalist düzende haksızlıklara uğrayan tek işçiler sadece bizler değiliz. Haksızlıklara karşı sendikalarına örgütlenen, başarı kazanan, patronları toplu iş sözleşmesi masasına oturtan birçok fabrikadan da işçi dostlarımız var. Onların örneklerini de duyuyor ve işçilerin sesi olan Gerçek Gazetesinde bol bol okuyoruz, öğreniyoruz. Patronun bize nasıl bir çalışma düzenini dayattığını görüyoruz, yaşıyoruz ancak buna karşı biz işçilerde örgütleniyor ve bu haksızlıklara karşı mücadele gücümüzü biriktiriyoruz. Patronun güvendiği ve istibdat rejiminin de güvenliğini sağladığı bu düzende ne yaşamak ne de çocuklarımıza daha iyi bir gelecek sağlamak mümkün değildir. Geleceğimizi daha sağlam temellerde kurmak, hayatımızı daha sağlıklı koşullarda idame ettirmek makine başlarında daha çok çalışmakla değil, daha çok örgütlenmek ile mümkün.

Baldur grevinde parola: "İşgal, grev, direniş!"

Kocaeli Şekerpınar'da bulunan İspanyol sermayeli Baldur Süspansiyon fabrikasında sendika hakkı için 25 Aralık 2020 tarihinde başlayan grev arkasında 6 aya yayılan bir mücadele bıraktı. 6 ayda istibdadın ve sermayenin türlü saldırılarına maruz kalan ancak grev iradesinden vazgeçmeyen, grevlerine sahip çıkan işçiler ekmeğin ve hürriyet için grev alanında mücadeleye kararlılıkla devam ediyor.

Grev süreci patronun bütün hukuk tanımaz saldırılarına sahne olurken aynı zamanda iktidarın patronların işledikleri suçlara nasıl göz yumduğunu da gözler önüne seriyor. Fabrikada hukuksuz bir şekilde grev kırıcı çalıştırarak üretimine devam eden Baldur patronuna iktidar hiçbir şekilde müdahale etmiyor, fabrikanın içine "güvenlik önlemi" bahanesiyle yerleştirdiği polisiyle patrona kalkan oluyor. Bu hukuksuzluğu teşhir etmek için Ankara'da Çalışma Bakanlığı ile görüşen Birleşik Metal-İş sendikasına ve Baldur işçilerine bakanlık, işçilerin yüzüne mücadelelerinde haklı olduklarını söylerken aynı zamanda patronun yanında durmaya ve bütün hukuksuzluklarına göz yummaya devam ediyor. Riyakarca bir süreç yürüten iktidarın amacı açık: grevi fiili olarak kırmaya çalışan patrona zaman kazandırmak ve yaşanan bütün hukuksuzlukları görmezden gelmek.

Hukuksuzluğa son verin çağrısını yapan grevci işçiler, memlekette işlemeyen hukuku kazanacak olanın da, hukuku uygulatacak olan gücün de bizzat kendi grev iradeleri olduğunu biliyor. İşçi sınıfının ekmeğin ve hürriyet mücadelesinin mevzilerinden bir tanesi olan Baldur'da her türlü zorluğa rağmen mücadelesine devam eden Baldur işçileri patronun yürüttüğü fiili mücadeleye meşru fiili mücadeleyle cevap vermeli, Devrimci İşçi Partisi'nin Baldur grev alanında yükselttiği "İşgal, grev, direniş!" şiarını en öne çıkarmalıdır. Fiili olarak yapılan hukuksuz üretime karşı zafer ancak işçilerin işgal, grev, direniş iradesiyle gelecektir.

Bel Karper grevinden bir işçi kadın

Bel Karper patronunun hiç mi gururu yok?

Merhaba dostlar, ben Bel Karper grevinden bir kadın arkadaşımız. Bizler 45 gündür sendikamızın fabrikaya girmesi için grevdeyiz, sendikamız girene kadar da geri adım atmayacağız. Birinci gün nasılsak 45. Gün de çok daha kararlı, çok daha istekliyiz. Güzel günlerin bizi beklediğini biliyoruz çünkü biz bu grevle bir aile olduk, birlik olduk. Bir kişi bile dönmedi. Geri adım atmadı. Greve çıkmadan önce merhaba, nasılsın dediğimiz arkadaşlarla şimdi beraber ekmeğimiz için gece gündüz direniyoruz. Bu süreçte ne kadar büyük bir aile olduğumuzu görmüş olduk. Patronun ise gururunun olmadığını! Sendikayı tanıyacağına hâlâ kör topal üretimi devam ettirmeye çalışıyor. Depocuyu kazanın başına geçiriyor, 120 derecede yapılması gereken işi 80 derecede yapıyor, 65 kişinin yaptığı işi 15 kişiye yaptırmaya çalışıyor. Sendikayı tanıma-

mak için sağlıksız üretim yapıyor. Gelsin masaya oturalım, sonrasında üretimi sağlıklı yapalım. Bir de dışarıdan yasadışı işçi alımı yapıyor. Onları engellediğimizde ise jandarma ve kaymakam geliyor, kaymakam grevinizi yasaklarım diye tehdit ediyor. Kaymakam da işverenin yanında. Tüm bunlara

rağmen moralimiz yerinde. Destek ziyaretleriyle moralimiz daha da yükseliyor. Her gelenden yeni şeyler öğreniyoruz. Buradan Bel Karper patronuna sesleniyorum: insanların ekmeğiyle oynama, hiç mi gururun yok? Senelerini vermiş insanlar var burada! Direne direne kazanacağız arkadaşlar!

Çerkezköy Hakan Plastik'ten bir işçi

Teşekkür belgesi değil, hakkımızı verin!

Tüm dostlarımıza merhaba, Hakan Plastik'te grevimizin 20.günündeyiz. Patronla 6 ay süren toplu sözleşme görüşmeleri sonucunda anlaşamadık ve grev kararı aldık. Patron bize teklif olarak resmi enflasyonu önerdi biz ise en azından gerçek enflasyon oranında zam istiyoruz. Enflasyonun ne olduğunu TÜİK'ten değil marketten, bakkaldan, fırından bakarak anlayabilirsin. Biz neyin ne olduğunun farkındayız. Patron buna rağmen bize resmi enflasyonu dayatıyor. Bize sefalet ücretini reva görürken fabrika ihracatta ilk 10'a giriyor. Pandemi bile durmadan çalışıyorduk. Tüm fabrikalar durmuştu biz yine çalışıyor-

duk. Hem de tam kapasiteyle! Mesailer de çok yoğun. Hatta görüşmeler daha başlamamıştı, bir gün beni insan kaynaklarından aradılar. İnsan kaynakları arayınca insan ister istemez kuşkuluyor, nedir konu diye sordum. Uzun saatler çalıştığımız için ben ve birkaç arkadaşımıza teşekkür belgesi hazırlamışlar. Yanlış anlaşılmasın teşekkür etmek için sadece bir kağıt parçası verdiler... Bize kağıt parçası değil hakkımız olan ücreti verin. Her işçi çocuklarının ailesinin iyi şartlarda yaşamasını ister. Bunu da mücadele ederek birlik olarak alacağız. Geçtiğimiz gün yine Çerkezköy'de di-

renen Adkoturk işçilerini ziyaret ettik. Sendikamız farklı, konfederasyonumuz farklı ama derdimiz ortak. Çözümümüz de ortak olacak. Bir işçi olarak benim düşüncem bütün fabrikaları bizim fabrikalarımız gibi, tüm sendikaları kendi sendikamız gibi görmeliyiz. Bütün sendikalar birbirini desteklemeli birbirinin hakkını savunmalı. Sendika ayrımı olmadan birlik olmalı. İşçilerin birliği patronları yenecek. İşçi olmadan hiçbir şey olmaz.

30 Haziran

Systemair HSK'da ücretsiz izin bitti, 25/2 saldırısı başladı!

Kocaeli Dilovası'nda bulunan Systemair HSK fabrikasında sendikalaşan işçilerin direnişi 8 ayı aşkın süredir devam ediyor. Ücretsiz izin uygulamasının sona ermesiyle 1 Temmuz'da işlerine geri dönmesi gereken direnişçiler patronun 25/2 saldırısıyla karşı karşıya kaldı. Daha öncesinde hem fabrikadaki hem de ücretsiz izindeki işçileri sendikalaşmadan dolayı atacağını defalarca dile getiren Systemair HSK yönetimi anayasal hakkı çiğnediğini açıkça itiraf ediyordu. Sendikal örgütlenmenin önüne geçilebilir için sözde işten çıkarma yasağı döneminde devletin tüm imkanlarını kullandılar ancak işçilerin 8 ayı aşan

mücadelesini engelleyemediler, sonunda ise çareyi iftira maddesi olan 25/2 maddesinde buldular. Haberleşmenin gizliliğini ve özel hayatı ihlal ederek işçilerin özel yazışmalarını gerekçe gösteren patronlar toplamda 8 işçiyi daha tazminatsız işten çıkardı, 4 işçiyi ücretli izne çıkararak fabrikaya girmelerine engel oldu ve 1 işçiyi de saldırılarına içerde devam etmek üzere işe geri çağırdı. İçeride hala çalışmaya devam eden sendikal işçiler ise mobbinge ve baskıya maruz kalmaya devam ediyor. Yüzde 5 ücret zammı, bölüm değişiklikleri ve tutanak tehditleri ile boğuşan işçiler üyelikten istifalara zorlanıyor ancak tüm zorluklara gö-

güs gerekerek mücadeleyi sonuna kadar götürmekte kararlılar. İftira maddesi ile işten çıkarılan Systemair HSK direnişçileri ise sürdürecekleri hukuki mücadelenin peşini bırakmayacaklarını dile getiriyor, bu davaların işçi sınıfı adına emsal olması gerektiğini vurguluyor. Son ana kadar pes etmeyen Systemair HSK işçilerinin bu onurlu direnişi, ülkenin dört bir yanında süren ekmek ve hürriyet mücadelelerine adını yazdırmıştır. Türkiye'de sendikalaşmanın özeti niteliğindeki bu sınıf kavgası çıkarılacak tüm dersleriyle işçi sınıfına ışık tutuyor, tüm zorluklara karşı yılmadan mücadele etmenin önemini bize bir kez daha gösteriyor!

Tuzla Sedef Tersanesi'nden bir işçi

Örgütlen, birleş, sendikalı ol, güçlü ol!

Merhaba arkadaşlar ben İstanbul Tuzla'da Sedef Tersanesinde bulunan taşeron bir firmada çalışıyorum. Taşeron çalıştırma, patron sınıfının ve devletin işçileri ucuza çalıştırmak, haklarını vermemek, sömürmek ve işçi sınıfının birleştirmemek, örgütsüz olmaları için bulunmaz bir Hint kumaşı değerinde. Tersanede çok plansız bir üretim olduğu için üretimde sürekli aksaklıklar çıkıyor. Bunun sonucunda gemiler tersanenin anlaştığı kişilere veya firmalara zamanında teslim edilemiyor. Tersane gemileri zamanında teslim etmediği için tazminat ödüyor. Tersane yani ana firma bu tazminatları ödememek için taşeron firmadan işçilerine mesai yaptırılmalarını söylüyor ama mesai paralarını kendisi

ödemiyor, taşeron firma ödüyor. Bu da taşeron firma için bir zarar olarak görülüyor, biz işçiler üzerinde baskılar yaparak daha fazla çalıştırarak zararını bizden çıkarmaya çalışıyor. Patronlar, mühendisler ve bu ustabaşları sürekli gemilere gelerek bizleri kontrol ediyorlar, işleri çabuk bitirmemizi istiyorlar. Bazen bir yerlere saklanarak veya yemekhane kapılarında, yüz okutma yerlerinde bekleyerek gemiden erken çıkmanı ya azarlıyor ya da ücretinde kesinti yapıyor. Bu baskı ve haksızlıklara uğramamak daha iyi ücretlerle kadrolu ve güvenceli çalışmak istiyorsak çözümümüz çok basit; ayrı gayrı demeden birleşip örgütlenmeli, işyerine sendikamızı sokmalı, taşeronu ortadan kaldırmalıyız.

Adkoturk direnişinden bir işçi kadın

Adkoturk direnişi 3. ayında!

Tek Gıda-İş sendikasıyla örgütlenmeye devam eden işçiler olarak anayasal hakkımızı kullandığımız için 20 emekçi arkadaşımızla birlikte kapı önünde onurlu, gururlu, haklı mücadelemizi devam ettiriyoruz. Daha dün üç arkadaşımıza çıkış verildi ama sayımızı azaltmaya, bizi zayıflatmaya çalışanlar da bilsinler ki biz yeni üyelerimizle daha da güçleniyoruz. Haksız yere çeşitli mazeretlerle 25/2 E-H maddelerinden çıkarılmış olsak da mücadelemizi kazanacağımıza tüm emekçi arkadaşımızla birlikte inancımız tamdır. Biz birleşe birleşe güçleneceğiz.

Bizlerle her daim beraber olduğunu söyleyen Adkoturk aynı zamanda sendikaya hiçbir şartta kabul etmeyeceğini söyleyerek anayasal hakkımızı engellemeye çalışmaktadır. Biz kimseyi üye olmak için sıkıştırmıyoruz, baskı yapmıyoruz ama yönetimden ya da posta başlarından baskı gören çalışma arkadaşlarımız var. Bizde gönüllülük esastır.

İnsanların özel hayatına müdahale eden WhatsApp karekodlarından tüm mesajlarımızı okuyan kişiler suç işlediklerinin farkında değiller galiba. İşçiyi işçiyi ezdiren bir sistem (yönetim) istemiyoruz. Odalara çekilip tehdit edilen de var, yandaşlık için para teklif edilen de.

Biz usulsüzlük yapmıyoruz. Geleceğimiz için, çocuklarımız için mücadele ediyoruz. %80'i kadın çalışan bir fabrika olarak haklarımız olsun, kreş olsun ya da kreş yardımımız olsun istiyoruz. İnsanca çalışmak bizim de hakkımız. Çalışmadan kazanmak için değil, emeğimizin karşılığını almak için mücadelemiz. Süreç devam ederken baskılar gün geçtikçe artıyor. OSB'den ve diğer grevdeki emekçi dostlarımızdan aldığımız destek bize güç verirken yöneticilerimizi tedirgin etmekte. Çünkü biz emekçiyiz, çünkü biz üretiyoruz. Sendikalı olmak anayasal hak, engellenemez.

30 Haziran

Bel Karper'e sendika girecek! Bel Karper grevi kazanacak!

Tekirdağ Çorlu'da Türkgücü Organize Sanayi Bölgesi'nde bulunan Fransız Bel Group bünyesindeki Bel Karper fabrikasında grev ikinci ayını geride bırakmaya hazırlanıyor.

İşçiler 17 Mayıs'ta başlayan grevlerini kararlılıkla devam ettiren fabrika yönetiminin de grevi kırma girişimleri devam ediyor. Depoda çalışan taşeron işçilerle, beyaz yakalılarla üretilen devamlı çalışıyor ama sonuç umduğu gibi olmuyor. Bir yandan beyaz yakalılar işi bırakırken diğer yandan da grevci işçilerin uzun eğitimler sonucu kullandıkları makineleri grev kırıcılığıyla çalıştırma denemeleri tonlarca peynirin üretim hatası sonucu çöpe gitmesine yol açtı. İşçilere karşı çeşitli iftirlarda bulunan fabrika temsilci-

lerinin bazıları, işçilere yönelik saldırılarını 1 Temmuz gecesi alkollü bir şekilde grev çadırına gelerek işçilere satışmaya kadar vardırdı. Grevci işçilerden gereken cevabı alan fabrika temsilcileri hakkında sendika yönetimi ve işçiler şikayetçi oldu. Olayla ilgilenen jandarmanın bu şahıslara alkol testi bile yapmamış olması, işçiler nezdinde sermaye ile işçiler karşı karşıya geldiğinde devletin temsilcilerinin kimin yanında taraflı bir şekilde yer aldığını göstermiş oldu.

Tek Gıda-İş sendikası ve Bel Karper işçileri şimdi grevin sesini daha da güçlü duyurmak için yeni eylemlere hazırlanıyor. Bel Karper'in İstanbul'daki genel merkezinin önünde eylem, uluslararası dayanışmanın büyü-tülmesi ile fabrika yönetiminin üzerindeki baskının artırılması gibi çalışmalarla grevin kazancağı günün taşları döşeniyor.

Yaşasın Bel Karper işçisinin ekmek ve hürriyet mücadelesi! Bel Karper grevi kazanacak!

Nedex Kimya işçileri sefalet ücretine karşı grevde!

Kocaeli Dilovası'nda bulunan, Petrol-İş sendikasının örgütlü olduğu Nedex Kimya fabrikasında toplu iş sözleşmesi görüşmelerinde patronun sefalet ücreti teklifini kabul etmeyen işçiler 17 Haziran tarihinde greve çıktılar.

On yıllarca emek veren işçilerin asgari ücrete ve ona yakın ücretlere mahkûm bırakıldığı, sağlıksız ve ağır çalışma

koşullarına ev sahipliği yapan Nedex Kimya'da işçiler bu gidişata dur demek için grev hakkını kullandı. 6 ay süren toplu iş sözleşmesi görüşmelerinde patronun, 2020 yılı üzerinden asgari ücret hesabı yaparak yaptığı düşük zam tekliflerine işçiler hayır dedi. Kimya sektöründe ihracat rekorları kıran, fabrika üstüne fabrika açan, dolar ve avro ile

satış yapmanın avantajlarından faydalanırken işçileri sefalet ücretine mahkûm etmekten geri durmayan Nedex Kimya patronuna karşı işçiler grevlerine kararlılıkla sahip çıkarak patronun bu sömürü çarkına çomak sokuyor.

Hakların patronlar tarafından verilmediğini, sınıf mücadelesiyle söke söke alındığını grev alanında deneyimleyen Nedex Kimya işçileri sürdürdükleri bu sınıf kavgasıyla sefalet ücretine mahkûm bırakılan, asgari ücretle geçinmeye mecbur edilen işçi sınıfına da yol gösteriyor. Grevleriyle bü-yüttükleri ekmek mücadelesini başarıya ulaştırmakta kararlı olan işçiler, talepleri karşılancaya kadar grevlerini sürdürceklerini belirtiyorlar.

Hakan Plastik grevi tüm coşkusuyla ve kararlılıkla devam ediyor!

Çerkezköy Organize Sanayi Bölgesi'nde bulunan Hakan Plastik'te çalışan, Lastik-İş sendikasında örgütlü yaklaşık 400 işçi 11 Haziran'dan beri grevde.

Resmi enflasyon rakamları ne olursa olsun, işçiler gerçek enflasyonu çarşıya pazara gittiklerinde kanlı canlı yaşıyor. Emekçi halkın mutfağındaki yangın sönmüyor. Bu durum karşısında insanca yaşamak için Hakan Plastik işçileri, Ramazan kolisi, çocuk yardımı, izin parası, kıdem farkı, erzak yardımının artırılması gibi maddelerin toplu sözleşmeye eklenmesini talep ediyor. Patron ise sözleşmeyi, herhangi bir şekilde gerçeği yansıtmayan

enflasyon oranında zam ile sınırlı tutma konusunda ısrarcı.

Firesiz bir şekilde tam katılımla grevi devam ettiren işçiler ise, istediklerini alana kadar greve devam etmekte kararlı. Hakan Plastik işçileri coşkulu bir şekilde grevlerini devam ettiren dayanışmayı da yükseltiyor. Kendileri gibi Çerkezköy OSB'de yer alan, Tek Gıda-İş sendikasını fabrikaya sokmak için mücadele eden Adkoturk işçilerine dayanışma ziyareti düzenleyip hem onlara moral veriyor hem de fabrikanın önündeki direnişin sesinin daha güçlü bir şekilde

fabrika içine ulaşmasını sağlıyorlar. Hakan Plastik işçileri daha grevlerinin ilk günü sadece kendileri için değil, çevredeki diğer fabrikalardaki işçilere de örnek olup onlara da güç ve moral vermek için mücadele ettiklerini söylemişlerdi. Bu dayanışma eylemleri ile bu sözlerini en güçlü şekilde pratiğe de geçirmiş oldular.

Indomie Adkoturk işçisinin mücadelesi tüm işçi sınıfına örnek oluyor!

Tekirdağ Çerkezköy Organize Sanayi Bölgesi'nde bulunan, Indomie marka hazır makarna üreticisi Adkoturk işçileri kötü çalışma koşulları ve düşük ücretleri en azından insanca yaşama seviyesine gelebilsin diye Tek Gıda-İş sendikasında örgütlendi. Bir süre sonra yeterli sayıya ulaşan işyerinde sendika yetki almasına rağmen patron sendikayı tanımadı. İlk başta işyeri temsilcisini işten çıkaran fabrika yönetimi daha sonra içeride dip dibe çalışılan fabrikada maske ve hijyen kurallarına dikkat etmedikleri gibi bahanelerle öncü işçileri çıkarmaya devam etti. Atılan işçiler yılmayıp mücadelelerine sahip çıkarak fabrika önünde direnişe başladı. Bir yandan da fabrikada içerideki arkadaşlarını sendikaya üye yapmaya devam ettiler. Pandemi nedeniyle sözde işten çıkarmanın yasak olduğu dönemde patronlara altın tepsiyle sunulan yüz kızartıcı suç maddesi 25/2 ve Kod 29'a can havliyle sarıldı fabrika yönetimi. Pandemi kısıtlamalarını da yine kendi lehine ve açıkça suç işleyerek kullandı. İnsan kaynakları, sokağa çıkma izni belgesi vermek gerekçesiyle işçilerin WhatsApp karekodlarını işyeri bilgisayarlarında okuttu, öncü olduklarını

bildikleri işçilerin WhatsApp'larını açarak sendikalaşmak için kullanılan grup mesajlarını okumaya kadar ileri gitti. Hatta işçiler çalışırken dolaplarını karıştırmak, kendilerinden şikayetçi olsunlar diye diğer işçilere para teklif etme durumu bile yaşanıyor artık fabrikada.

Fabrikanın bu saldırgan tutumu onların umduğu gibi Adkoturk işçilerinin mücadele azmini düşürmüyor, aksine güçlendiriyor. Sendikaya üye olmayacaklar bile bu saldırıların, işten çıkarılan her arkadaşlarının ardından fabrika yönetiminin gerçek yüzünü daha da fazla görerek üye oluyor. Dışarıdaki işçilerin kararlı ve güçlü duruşu, içerideki arkadaşlarının baskılara asla boyun eğmeyen tutumu ise tüm işçi sınıfına örnek teşkil edecek nitelikte. Fabrikanın çalışanlarının büyük çoğunluğunu kadınlar oluşturuyor. Kadınlar hem ekmek için hem de örgütlenme hürriyetine sahip çıkıyor, asla yılmadan mücadelede öne atılıyor.

Adkoturk işçisi, içerideki örgütlenmeye hız verirken bir yandan da grev hazırlıklarına başladı bile. Önemli bir işçi havzası olan Trakya'da tüm işçiler açısından önemli bir mücadele örneği yaratıyor.

Uyar Madencilik işçileri tazminatları için mücadele etmeye devam ediyor

Somalı maden işçilerinin yaklaşık 2 yıllık mücadelesinin ardından geçtiğimiz yıl 23 Temmuz'da çıkarılan torba yasa ile Soma Holding'e bağlı rödovanslı maden sahalarında çalışan maden işçilerinin tazminatlarının ödenmesi kararlaştırılmıştı. Aynı kapsamda olan Uyar Madencilik işçileri ise torba yasanın dışında bırakılmıştı. Torba yasanın çıktığı ilk günden beri mücadele eden Uyar Madencilik işçileri geçtiğimiz yıl Ekim ayında hakları için Ankara'ya yürüyüş düzenlemişlerdi. Madencilerin yürüyüşü sonucunda görüşmeler gerçekleştirilmiş ve görüşmeye katılan İçişleri Bakanı Süleyman Soylu, madencilerin tazminatlarının 15 Ocak'a kadar ödeneceğinin sözünü vermişti. Verilen sözlere rağmen tazminatların ödenmesine yönelik adım atılmadı. Uyar Madencilik işçileri ve örgütlü oldukları Bağımsız Maden-İş sendikası, 15 Ocak'tan sonra defalarca açıklama yaparak kendilerine verilen sözlerin yerine getirilmesi ve tazminatlarının ödenmesi gerektiğini söylediler.

eylemin ardından Ankara'ya temsilciler göndererek TBMM'de muhataplarla görüşmeler gerçekleştirdiler. Yapılan görüşmelerde madencilerin sorunlarının 1 Temmuz'a kadar çözüleceği sözü verildi. Görüşmelerde bulunan madenciler, verilen sözlerin yerine getirilmemesi durumunda yeniden Ankara'ya yürüyeceklerini açıkladılar. 1 Temmuz'da Soma Hükümet Meydanı'nda Bağımsız Maden-İş ve Uyar Madencilik işçileri tarafından gerçekleştirilen eylemde madenciler taleplerini yeniden dile getirdiler. Madenciler, eylemin ardından yaptıkları açıklamada 4 Temmuz'da otobüslerle Ankara'ya giderek Enerji Bakanlığının önünde eyleme başlayacaklarını açıkladılar.

Madenciler mücadele ederek tazminatlarını aldılar, alacaklar!

Dün olduğu gibi bugün de madencilerin hakları için verdikleri mücadele ekmek mücadelesidir. Madencileri alınlarının teriyle hak ettikleri tazminatlarını almak için dahi mücadele etmeye zorlayan istibdad ve rödovans sistemidir. Madencilerin kararlı mücadelesi diğer madenlerde olduğu gibi Uyar Madencilik işçilerinin de tazminatlarını almasını sağlayacaktır.

Tazminatlar ödenmezse madenciler yeniden Ankara'ya gidiyor

Bağımsız Maden-İş ve Uyar Madencilik işçileri, 23 Haziran'da yaptıkları

Profesör Korkut Boratav:

“Halk muhalefeti parlamentoda temsil edilmiyorsa, anayasa değişikliği, bir Kurucu Meclis tarafından üstlenilmelidir”

Gerçek gazetesi Türkiye için bir Kurucu Meclis'i savunan Prof. Dr. Korkut Boratav ile bir görüşme yaptı. Aşağıda bu görüşmenin kısa bir özetini sunuyoruz. Görüşmenin tamamı www.gercekgazetesi.net sitesinde okunabilir. Bu yazıya ulaşmak için Karekodu(QR) telefonunuzun kamerasıyla ya da Karekod uygulaması indirerek okutabilirsiniz.

Gerçek: Haziran başında yazdığımız bir yazıda Türkiye'deki durumu Latin Amerika ülkesi Şili ile karşılaştırarak bu ülkedeki gelişmelerin bize esin kaynağı olabileceğini belirtiyorsunuz. Okurlarımız için Şili'yi hangi konuda örnek alabileceğimizi kısaca özetlemeniz mümkün mü?

Boratav: Tarih, bazen farklı coğrafyalarda tuhaf paralellikler gösterir. Yakın geçmişte Şili ve Türkiye, on yılı aşmayan bir tarih farkıyla benzer ve karanlık deneyimlerden geçti. 1973'te Şili, 1980'de Türkiye'de askerî darbeler; sol ve emekçi örgütlerinin tasfiyesi; her iki ülkede de sermayenin tahakkümünü güçlendirecek ekonomi politikalarına geçiş...

Sonrası da var: Şili, darbeden 7 yıl sonra Pinochet Anayasası diye anılacak (ve neoliberalizmi de güvenceye alan) bir belgeyi 1980'de referandumdan geçirek kabul etti. Türkiye daha hızlı davrandı: 1982'de, 1961 Anayasası'nın demokratik öğelerini, kurumlarını sermayenin talepleri doğrultusunda tasfiye eden bir anayasayı refe-

randumla yürürlüğe soktu.

Geçen yıl Şili halkı bir referandumla Pinochet Anayasası'nın bir Kurucu Meclis tarafından değiştirilmesini açık farkla kabul etti. Bu yıl, Kurucu Meclis seçimleri yapıldı; yeni anayasa hazırlanmaya başladı.

Şili'nin bu deneyimi, tarihin kırk yıl önce gerçekleşen olumsuz seyrinin, Türkiye tarafından (bu kez ters doğrultuda) tekrarlanabileceği fırsatı olarak niçin yorumlanmasın?

Gerçek: Kurucu Meclis fikri Türkiye kamuoyunda çok kolay anlaşılıyor. Okurlarımızın konuyu anlayabilmesi için kavramı biraz daha somutlaştırabilir misiniz? Normal meclisten farkı nedir?

K.B.: Yürürlükte olan bir anayasayı kendi kuralları içinde değiştirmek, salt biçimsel olarak da tutucudur. Parlamento çeşitli nedenlerle devre dışı kalmışsa veya Türkiye'de bugünlerde gözlemlendiği gibi toplumda yaygınlaşan halk muhalefeti parlamentoda temsil edilmiyorsa, anayasa değişikliği, bir Kurucu Meclis tarafından üstlenilmelidir. Halk sınıflarının, örgütlerinin temsilî niteliğini gözeten, güvenceye alan

yöntemlerle seçilen, oluşturulan bir Kurucu Meclis...

Şili'de yeni anayasayı hazırlayan Kurucu Meclis, halk sınıflarının, örgütlerinin parlamentoya göre daha yoğun temsil edilmelerine imkân veren ayrı bir Seçim Yasası'na göre yürütülen seçimlerle kuruldu. Bu seçim sistemi, umulan doğrultuda sonuç verdi: Partiler-arası dağılımda, mevcut parlamentoya göre sol parti ve çevrelerin ağırlığı arttı.

Gerçek: Peki, bir Kurucu Meclis'e doğru ilerleyebilmek için bugün yapılabilecek şeyler var mıdır?

K.B.: 2021 Türkiye ile Şili'nin bu ortamı arasında önemli farklar var. Türkiye'nin halk sınıfları çok daha derin ve yaygın bir toplumsal bunalım içindedir. Buna karşılık örgütlü, kapsamlı, sokağa veya kamuoyuna yansıyan bir kitle muhalefeti zayıftır. Bugünkü Millet İttifakı'nın sağ kanadı, esasen MHP ve AKP türevlerinden oluşur; muhtemelen yeni katılımlarla aynı doğrultuda genişletilecektir.

Bu tür bir tutucu mahkumiyeti önleme yöntemi, yeni anaysanın

geniş kitle katılımlı bir Kurucu Meclis ile hazırlanmasıdır. Halk sınıflarının, ilerici, aydınlık özemlerini karşılamak için, onların, en azından bu tür bir anayasa değişikliği hazırlığına katılımları gerekir.

Gerçek: İşçi ve kamu emekçisi sendikalarının sizce bu hazırlık sürecinde nasıl bir rol oynaması mümkün?

K.B.: İlk adım, uygun bir politik konjonktürde, Kurucu Meclis'e dayalı köktenci bir anayasa değişikliği çağrısı yapmaktır. İşçi ve kamu emekçisi sendikalar ile demokratik kitle örgütleri ve meslek odalarının katılacağı bir çağrı... Böyle bir çağrı, yirmi küsur yıl öncesinin Emek Platformu'nu hatırlatan bir toparlanmanın tetikleyicisi niçin olmasın?

Yüzbinlerle başlayıp milyonları hedefleyen bir imza kampanyasında, CHP'nin tabanı "özgürleştirilmeli"; olası Kurucu Meclis kampanyasına katılmalıdır. Kurucu Meclis'e dayalı bir anayasa değişikliği çağrısı, emekçi ve demokratik kitle örgütleri tarafından bu tabana taşınırsa, benimsenmesi; Parti yönetimini de etkilemesi kaçınılmazdır.

Kurucu Meclis yöntemiyle ana-

yasa değişikliği, AKP'nin azınlığa düşeceği ilk genel seçimlerle oluşacak bir parlamento tarafından düzenlenebilir. Yukarıda değindiğim çağrı, seçim-öncesinde yaygınlaşabileceği, bir cephe hareketine dönüştüğü takdirde, parlamentonun bileşimini de etkilemiş olacaktır.

Gerçek: İşçilerin, emekçilerin, ezilenlerin saflarında politika yapan siyasi partilerin bu konuda rolü hakkında ne söylenebilir?

K.B.: Sosyalist Sol, Türkiye'nin önemli bir akımıdır. Türkiye'nin fikir, bilim, sanat, edebiyat dünyasında etkilidir; saygınlığı olan bir akımdır.

Sosyalist Sol ve emek örgütlerinin başlattığı bir Kurucu Meclis kampanyası, nihai hedefe ulaşamazsa bile, halk sınıflarını anti-faşist bir doğrultuda harekete geçirdiği; parlamenter muhalefeti faşizmle uzlaşmacı eğilimlerden uzaklaştırabilirdiği ölçüde önem taşıyacaktır. 2021 Türkiye ortamında küçümsenmemeli.

Gerçek: Fikirlerinizi bizimle paylaştığınız için çok teşekkür ederiz.

Korkut Boratav kimdir?

Korkut Boratav Türkiye'de işçi sınıfının haklarını savunan iktisatçılar arasında en önde gelen isimlerden biridir. Bazen kullanılan deyimle "hocaların hocası"dır. Emekli olana kadar Ankara Üniversitesi Siyasal Bilgiler Fakültesi'nde (Mülkiye diye de bilinir) iktisat profesörü olarak ders vermiştir. İşçi düşmanı 12 Eylül askerî diktatörlüğü tarafından görevden alınan öğretim üyelerinden biridir. Ancak daha sonra mahkeme kararıyla görevine dönmüştür. Boratav işçi sendikalarıyla hep yakın olmuş, işçi eğitim programlarına da katılmıştır. Çalışmaları başta çağdaş Türkiye'nin iktisadi tarihi olmak üzere çok çeşitli alanlara yayılır. Çok sayıda kitap ve makalesi vardır.

Afganistan'da işgal taşeronluğuna hayır!

Erdoğan NATO zirvesinden elinde Afganistan ihalesiyle geri döndü. Erdoğan, ABD'nin Afganistan'dan askerlerini çekmesinin ardından oluşacak boşluğu doldurmak için öne atıldı. Türkiye'nin başkent Kâbil'deki Hamit Karzai havalimanının güvenliğini sağlamaya hazır olduğunu söyledi. Afganistan'daki NATO işgal gücü olan ISAF'a halihazırda 600 askerle katılan Türkiye eğer bu taşeron ihalesini alırsa asker sayısı daha da artacak. Sadece asker sayısı değil, tehlike de artacak. Afganistan'da bu zamana kadar muharip görev almayan TSK askerlerinin bu görev dolayısıyla Taliban ile çatışmalara girmesi kaçınılmaz olacak.

Orası basit bir havalimanı değil NATO'nun işgal üssü

İktidar yanlısı medya, bu çok vahim, tehlikeli girişimi basitleştirmeye çalışıyor. Havalimanı güvenliği sanki askerler yolcuların bavullarını kontrol edecekmiş gibi lanse ediliyor. Kâbil Havalimanı'ndan sivil uçuşlar da yapılıyor ama burası aynı zamanda NATO işgal

güçlerinin ana komuta merkezi ve en büyük askeri üssü konumunda. Dolayısıyla işgal altındaki bir halka karşı emperyalist saldırı üssünü savunmak sadece tehlikeli değil aynı zamanda da utanç vericidir. NATO'nun Afganistan savaşı haksız bir savaştır. Taliban'ın siyasi ve ideolojik görüşlerinden bağımsız olarak Afganistan işgal altında bir ülkedir. NATO'nun savaşı haksız, Taliban'ın savaşı ise işgale karşı bir savaştır. Türkiye haksız bir savaşta baş oyuncu haline gelecektir. Bu, yüz kızartıcıdır.

Taliban gelerseniz vururuz diyor

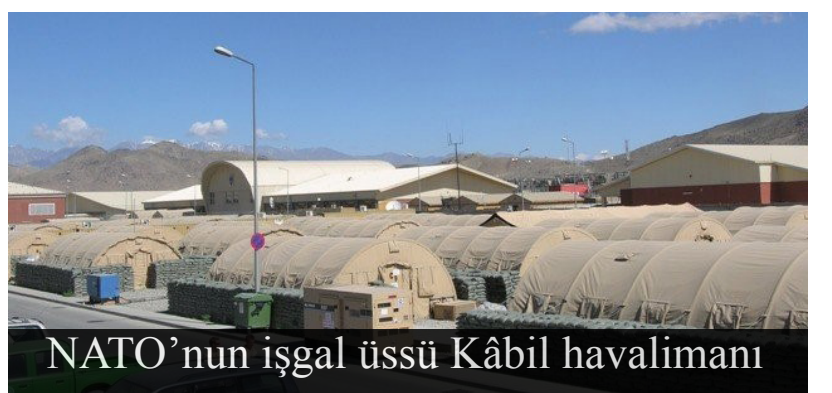
İktidar yanlısı medya ayrıca Afganistan halkının ve Taliban güçlerinin Türkiye'yi "Müslüman" olduğu için dostça karşılayacağını öne sürüyor. Oysa Taliban bu haber çıkar çıkmaz, Türkiye'nin bu görevi üstlenmesi halinde, TSK askerlerinin hedef olarak kabul edileceklerini açıkladı. Dolayısıyla Afganistan'a asker göndermek demek, haksız bir savaşa gönderilen askerlerin tabutlarla dönmesi demek olacaktır.

İşgal taşeronluğu neyin diyeti?

Erdoğan, kendisini aylarca aramayan Biden'ı yatıştırmak, ABD'nin elindeki Halkbank davası, S-400 yaptırımları gibi kozları kullanmasını geciktirmek için NATO zirvesinde bu taşeron ihalesini üstlendi. Bunu herkes biliyor. Ayrıca Erdoğan, yine ABD-Türkiye ilişkilerinde bir gerilim konusu olan Ermeni soykırımı ile ilgili "hamdolsun gündeme gelmedi" diyerek korkusunu açık etmişti. Ancak sonraki sürece baktığımızda ABD'nin daha fazla taviz kopartmak için şantajlarına devam ettiğini görüyoruz. Şimdi de ortaya yeni bir Halkbank vakası olarak Sezgin Baran Korkmaz (SBK) davası çıktı. Dolayısıyla Afganistan ihalesinin yetmeyeceği, arkasından daha büyük teslimiyet ve taşeronlukların geleceği bellidir.

Emperyalizme Turancı ve İslamcı kılıf

Nitekim Erdoğan'ın bu ihalede yanına Macaristan ve Pakistan'ı almaya çalışması, ardından Hu-

NATO'nun işgal üssü Kâbil havalimanı

Kahrolsun istibdad! Kahrolsun emperyalizm! Yaşasın hürriyet!

ABD bu kadar büyük ve tehlikeli bir ihaleyi kolay kolay üstlenecek taşeron bulamaz. Ama yolsuzluklarla, iç çatışmalarla ve iflas etmiş, dolara köle olmuş bir ekonomiyle yuları emperyalizme kaptırmış olan istibdad rejimi tam ABD'nin arayıp da bulamadığı bir fırsattır. İstibdad rejimi Türkiye'nin emperyalizme karşı zayıf karnı, istibdada karşı hürriyet mücadelesi anti-emperyalist mücadelenin kopmaz bir parçası olmaya devam ediyor.

İstibdad kendi pisliğinde boğulacak! Tertemiz bir gelecek tertemiz alinteriyle kurulacak!

İstibdadın kanalizasyonundan pislik saçılmaya devam ediyor. Sürekli yeni isimler ve yeni olaylar ifşa oluyor. İlk başta Mehmet Ağar, Süleyman Soylu ve Binali Yıldırım iddialara cevap verecek oldular. Ağar, yönetimini aldığı Marina için "biz olmasak mafya çökecekti" diyerek farkında olmadan bir itirafı bulundu. Laflarını geri almak zorunda kaldı. Binali Yıldırım, oğlu Erkan Yıldırım'ın Venezuela'ya uyuşturucu için gittiği iddia edildiğinde "maske ve test kiti götürdü" diye cevap verdi. Gümrük kayıtlarında böyle bir kayda rastlanmadığında ise yandaş yazar Abdülkadir Selvi "çantasında götürdü" diyerek izahatta bulundu. Süleyman Soylu iki defa televizyona çıktı. Saatlerce konuşup hiçbir soruya cevap vermedi. Halk "mafya şefinin sözlerine" daha da inanır oldu. Baktılar olmayacak! Konuştukça batıyorlar. Erdoğan'ın talimatıyla ölü taklidi yapmaya başladılar.

Hırsızlığa ticari sır perde-si!

Demirören, Doğan medya grubunu satın alması için Ziraat Bankası'ndan peşkeş çekilen 750 milyon doların tek kuruşunu ödememiş. Açıklama yok! Ticari sır! Öğrencinin eğitim kredisini kuruluşuna kadar almaya, köylünün traktörüne kadar haczetmeye devam! Halkın parasına çökülerek satın alınan medyadan halka vatan, millet, beka anlatmaya devam! Deniz Baykal'ın kaset skandalında rol oynadığı, siyasilere danışmanlık adı altında muhabbet tellallığı da yaptığı iddia edilen Korkmaz Karaca'nın bu iddialara cevabı yok. Ona da devlet sırrı mı diyeceksiniz? Yoksa özel hayat mı? Ama Baykal'ın

kasetlerini miting alanlarında diline dolayıp "ne özeli genel genel!" diye bağırın Erdoğan değil miydi? Bu şahıs halen Erdoğan'ın ekonomi politikaları kurulu, AKP'nin MKYK üyesi ve AKP yerel yönetimler başkan yardımcısı... Ne görevden alındı ne de başka bir yaptırım uygulandı. "Durmak yok yola devam!"

İtirafçılar geçidi...

Mafya şefinin ifşaları bir süredir görüntülü değil yazılı mesajla geliyor. Ama işin boyutu da değişiyor. Kara para aklama, ihale yolsuzlukları, uyuşturucu kaçakçılığı ve daha pek çok suçun keşişim noktasında yer alan Sezgin Baran Korkmaz isimli bir para babası, yakalandığı Avusturya'da ABD'ye teslim edilmeyi bekliyor. İkinci bir Rıza Zarrab vakası geliyor. O da Rıza Zarrab gibi devletin bakanlarından ödülleri almış, medyada hayırsever iş adamı ilan edilmişti. ABD'ye gönderilip itirafçı olursa o da Zarrab gibi hain ilan edilecek. Ama iktidarın kendi halkına karşı yaptığı "ölü taklidi" ABD'ye sökmeyecek. Halkbank davasında olduğu gibi, ABD eline geçirdiği şantaj malzemesini kullanarak AKP iktidarına istediğini yaptıracak.

Bir itirafçı da Suriye'ye gönderilen milislerden Serkan Kurtuluş. Arjantin'de hapiste ve siyasi sığınma elde etmek için ifşaata başladı. Düşürülen Rus uçağının pilotunun öldürülmesi, DAİŞ ve El Nusra'ya silah yardımları, Rahip Brunson'a suikast girişimi, FETÖ borsasından tutuklu AKP İzmir İl Başkan Yardımcısı Ahmet Kurtuluş'un ev hapsine çıkarıldıktan sonra konuşmasını diye öldürülmesi gibi konularda ifşaatta bulunuyor.

İstibdadın gözbebeği, el üstünde tutulan "yerli millî" ama aynı zamanda İsraili şirketlere de bol para kazandıran silah tüccarı Cihan Ekşioğlu'nun foyaları (iddialar askerî zırhlı araçla otel baskınından, MİT'i dolandırmaya kadar uzanıyor) meydana çıkınca ellerini çabuk tutup pasaportunu iptal ettiler. Hesap sormak için değil. O da gidip Amerika'ya itirafçı olmasın diye.

Duvarın boyası dökülüyor! Tuğlayı çekelim duvarı yıkalım!

Mehmet Ağar'ın Uğur Mumcu suikastı için söylediği "bir tuğlayı çekersek duvar yıkılır" sözü yürürlükte. Biz ise "tuğlayı çekelim, duvarı yıkalım" diyoruz. Bunun için devlet denetleme kurulundan meclis organlarına ve tabii ki yargıya kadar tüm mekanizmaların işlemesi gerektiğini savunuyoruz. Hepsini "ölü taklidi" yapmaya devam ediyor. Belki henüz tuğla çekilmedi. Ama duvar tüm pisliğiyle karşımızda duruyor. Emekçi halkın kendisine vatan, millet, beka diye allanıp pullanarak sunulan istibdad düzeninin gerçek yüzü görülüyor.

Onlar ölü taklidi yapadursun. Emekçi halk üzerindeki ölü toprağını atarak mücadeleye soyunmalıdır. Tuğlayı çekeceğiz, duvarı yıkacağız. Kirli düzenin yıkıntılarını üzerinden geleceği kurmak için barajsız, yasaksız, eşit koşullarda yapılan seçimlerle oluşturulmuş tam yetkili, egemen, zincirsiz bir Kurucu Meclis istiyoruz!

Levent Dölek

Sendikaların işi kısa çalışmayı ve ücretsiz izni uzatmak değil işçi mücadelesini savunmaktır!

Pandemi dolayısıyla uygulanan kısa çalışma ödeneği ve ücretsiz izin uygulamaları 1 Temmuz'da kalktı. Kısa çalışmada ve ücretsiz izinde olan toplam 2,5 milyona yakın işçi ve emekçi işsizler ordusuna katılmayı bekliyor. Patronlar işçi ücretlerini, İşsizlik Sigortası Fonu'na yıkararak, milyonlarca işçiyi ücretsiz izin adı altında kıdem ve ihbar tazminatı olmadan işten çıkararak bu uygulamalardan epey faydalandılar. En çok da bu uygulamaları sendikalaşmayı kırmak, işyerlerinde hakkını arayan işçileri yıldırma için kullandılar. En son TOBB'un nasıl Erdoğan'ın kapısına dayandığını ve son bir uzatma aldığı hatırlıyoruz. Ancak geline aşamada deniz bitti. Yağmaladıkları fonda nakit olarak geriye en son 17 milyardan daha az kaldı. Bu rakam da patronların bu fondan her yıl aldıkları teşvik ve destek ödemelerine anca yetiyor.

Patronların tüzütüsünü anlamak gayet kolay. İyi de kısa çalışma ve ücretsiz izin bitti diye karalar bağlayan sendikalarımıza ne oluyor? Bir de "işten çıkartma yasağı" uzatılın demiyorlar mı? Ne "işten çıkartma yasağı"! Öyle bir şey hiç olmadı. O işin etiketi. Milyonlarca işçi kıdemsiz, ihbarsız kapı önüne kondu. İşsizlik Sigortası Fonu'ndan günlük 47 lirayla yaşamaya mahkûm edildi. Pek çoğu dayanamadı. Kıdemini ihbarını yakıp daha kötü koşullarda da olsa tam maaş veren bir işe geçmek zorunda kaldı. Sendikalaşan işçileri kıydılar bu uygulamayla. Kalanlara gözdağı verdiler. 25/2 ve Kod29'dan iftirayla işten çıkartmalar zaten aynı hızla devam etti. Bu mu "işten çıkartma yasağı"? El insaf!

Bugün Türkiye'de işten çıkartmakta caydırıcı olan tek yasa maddesi kıdem tazminatıdır. İşten çıkartmayı engelleyebilecek tek güç ise işçinin örgütlülüğüdür. Sendikalar kıdem tazminatına sahip çıkmakla, işçiyi örgütlemekle ve iş güvencesini fiili mücadele ile savunmakla mükelleftir. Bakanla da görüşülür, dosya da verilir, İşkur'un, Bölge Çalışma'nın önünde eylem de yapılır, hepsine tamam... Ama bunlar sınıf mücadelesinin aslı değildir. Sınıf mücadelesinin esası işçinin örgütlülüğüne, kolektif eylemine ve en önemlisi de üretimden gelen gücüne dayanır. Bunlar yoksa sonuç almak da mümkün değildir.

Bakana gidiliyor, konuşuluyor. Bugüne kadar "siz haksızsınız" diyenine rastlayan olmamıştır. Ama işçinin yarasına merhem olanı da görülmemiştir. Bu memleketteki istibdad rejiminin gerçek yüzü konusunda işçileri yanıltmamalıyız. Bu iktidar işçilerin yanında olup, patronlara istekleri dışında hiçbir şeyi dayatmaz. Ama patronlar pes edeceği zaman araya girip, sanki işi kendileri çözmüş havalara girmeyi pek severler. Ama bu da politik bir tutumdur. İşçinin mücadeleye kazanım elde etmesini, bu bilince erişmesini, başka işçilerin de aynı mücadele yoluna girmesini asla istemezler.

İşçi sınıfı saflarında olanlar ise tam tersini yapmakla mükelleftir. Hem mücadeleyle hak almalı hem de her kazanımla birlikte sınıf bilincini yükseltmeli, mücadeleyi yeni işyerlerine taşımalıyız. Bunun yolu da belli. Dünyaları yeniden keşfetmeye gerek yok. Bu yıl 15-16 Haziran'ın yıldönümünde DİSK'in çok güzel bir sloganı vardı: "Bildığımız yoldan yürüyoruz!" diye... Evet! İşçi sınıfının mücadele yolu Kavellerden gelir 15-16 Haziranlardan geçer! İşçilerin grev hakkını grevle kazandığı, DİSK'in bir işçi ayaklanmasıyla fiilen kapatılmaktan kurtulduğu büyük mücadelelerdir bunlar. Bizim bildiğimiz Kavel yolu, 15-16 Haziran yolu, DİSK yolu budur! Şimdi bugün tekrar bu yoldan yürüyecek işek o zaman sözümüzle özümüz bir olacak. İşçi sendikaya üye oluyor, mahkemeleri yıllarca bekliyor, kapı önüne konduğunda direniyor. Kimse nerde o eski işçiler, 80 öncesi başkaydı falan demesin!

Bu direnişlerde bir slogan atılıyor: "Açlıktan ölmeyiz biz bu yoldan dönmeyiz!" Bu slogan patrona "bizi açlıkla terbiye edemezsin" demek için atılıyor! Sendika maddi destek vermese de acı acına direniriz demek değil bu! Kaldı ki onu da yapıyor işçiler! Ama sendikaların görevi işçi aileleriyle oluşan grev, eğitim, örgütlenme fonlarını bu mücadelelere aktarmak, işçinin direncini hem maddi olarak ama daha önemlisi de manevi olarak arttırmaktır!

Bu konuda Tek Gıda-İş'in gösterdiği pratiği olumlu bir örnek olarak zikretmek lazım. Bu örnekler artmalı. Bazı işkollarındaki sendikalarımızın maddi gücü yok. O işkollarında da konfederasyonlar devreye girmeli. Hatta konfederasyonlar arası dayanışma ve işbirliği mekanizmaları kurulmalı. Kimse bahane üretmesin. Hele ki işçiyi açlıkla sınamayı, yorulsun da direnişi kendisi bıraksın diye düşünen var ise iki elimiz yakasından düşmez, kusura bakmasın. Karar alın uygulayın. Tüzük elvermiyorsa tüzüğü değiştirin. İşçi verdiği mücadeleyi kazanacak; direnişini, grevini başarıya ulaştıracak, iş güvencesiyle fabrikasında çalışacak ki sendikaların milyonlar harcayıp yaptırdığı sosyal tesislerden faydalansın, tatilini yapsın, sendikal eğitimini görsün! Sendikalar heybetleriyle işçiye güven versin, patronun da dizlerini titretsin! Bildiğimiz yol budur, sınıf sendikacılığı yoludur!

Armağan Tulun

Pandemiden kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiçbirimiz

1 Temmuz itibarıyla bütün pandemi yasakları kalktı. Mart ayında da Koronavirüsün daha hızlı bulaşan bir varyantının kol gezdiği aşamada kısmi normalleşme kararı alınmıştı. Sonuç vaka sayıları ve ölümlerin pik yapması olmuştu. Şimdi de durum çok farklı değil aslında. Delta varyantı olarak adlandırılan, virüsün mutasyona uğramış ve çok daha hızlı bulaşan bir türü ülkede görülmüşken kontrolsüz bir açılma kararı alınıyor.

Bu kararın en büyük gerekçelerinden birisi de Türkiye'nin sözde rekor denilecek bir hızla aşılama yapması. Bilimin dediğine değil de iktidarın isteklerine göre konuşan sözde Bilim Kurulu yerine emekçi halktan yana olan bilim insanlarına, sağlık sendikaları ve meslek örgütlerine kulak vermek lazım. Onlar toplumsal bağışıklık için toplumun en az yüzde 70'inin aşılması gerektiğini söylüyorlar. Peki Türkiye'de şu anki durum ne? 4 Temmuz itibarıyla ikinci doz aşısını olan kişi sayısı 15,6 milyon kişi. 83,6 milyonluk Türkiye'de bu, nüfusun sadece yüzde 18'ine tekabül eder. Yüzde 70 nerede yüzde 18 nerede? Üstelik bu oran genel Türkiye ortalaması. Bölgeler arasında ciddi eşitsizlikler de söz konusu. Türk Tabipleri Birliği, nüfusunun yüzde 6'sının bile iki doz aşılama yapıldığı iller olduğunu, İstanbul dahil işçi nüfusun yoğun olduğu illerin çoğunun da Türkiye ortalamasının gerisinde kaldığını ifade ediyor.

Üstelik Türkiye'de istediğiniz kadar aşılama yapmayı yaygınlaştırmaya çalışın, tüm dünya bağışıklık kazanmadan bu işin çözümünün olmadığını artık herkes biliyor, farklı ülkelerden her gün çıkan haberlerden görüyor. Dünyada kendi vatandaşını ilk aşılama yapan ülke olan İngiltere, şu an Delta varyantı nedeniyle yeniden kapanmaya gitti. Delta varyantı ile vaka sayıları ve ölümler yeniden tırmanmaya başlarken şimdi bir de ilk olarak Peru'da tespit edildiği belirtilen Lambda varyantı çıktı. Türkiye'de pandemi sürecini başından itibaren şeffaf bir şekilde yürütmeyen iktidar tabii ki Lambda varyantının Türkiye'de görülüp görülmediğini de henüz açıklamış değil.

Tüm dünya nüfusu bağışıklık kazanacak şekilde aşılanmadığı sürece, Delta, Lambda derken bu seri uzar gider. Ve bu sermaye düzeninin kâr hırsı, kâr odaklı patent ve fikri mülkiyet haklarının savunusu devam ettiği sürece de öyle olacağı benziyor. Dünya Sağlık Örgütü bile çitayı o kadar aşağıya koymuş ki... Bütün ülkelere, Eylül ayının sonuna kadar nüfuslarının en az yüzde 10'unu aşılama çağrısı yapmış. Yüzde 10! Zengin ülkeler aşı milliyetçiliği ve aşı istifçiliği ile özellikle yetişkin nüfusta yüzde 50-60'lı oranları şimdiden görmüşken birkaçı dışında Afrika ülkelerinin hiçbirinin, nüfuslarının yüzde 10'unu aşılama hedefini tutturamayacağı öngörülüyor. Afrika'nın yoksul ülkeleri aşı bulamıyor. Öte yandan İsrail devleti elinde kalan 1 milyon doz son kullanma tarihi yaklaşan aşısı takas edecek ülke arıyor. İsrail basınına göre elde kalan aşılar için İngiltere ile görüşmüşler, anlaşmamışlar. Aşı pazarlıkları sonuçsuz kalırsa acil aşı ihtiyacı olan onlarca ülke varken belki de 1 milyon doz aşı çöpe gidecek. Korsan İsrail aşıda da korsanlığa devam ediyor. Tabii bu işte de ustalarının, pandemiden başından itibaren başka ülkelere maske, tıbbi malzeme vb. götüren gemilere el koyan ABD olduğunu söyleyelim.

Koronavirüs nedeniyle gerçekleşen ölümler tıpkı iş cinayetleri gibi. Her iki durumda da ölümlerin önüne geçmek mümkün. İnsanoğlu iş cinayetlerini önlemeye yönelik tedbirleri almasını sağlayacak teknolojiye, bilimsel verilere, kaynağa sahip olduğu gibi hızla aşığı geliştirecek, yaygın bir şekilde üretimini ve aşılama gerçekleştirecek kaynaklara da sahip. Ama bu kaynaklar bugün sermayenin ve onların arkasındaki devletlerin çıkarları gözetilerek kullanılıyor. Bilim çare bulamadığı, kaynaklar yetersiz olduğu için değil kapitalist sistem yüzünden dünya nüfusunun tamamının aşılması neredeyse imkânsız hale geliyor. Kapitalizm koşullarında bu ölümcül eşitsizliğin ortadan kalkması da mümkün olmuyor. Türkiye'de aşılama istenen hızda ve miktarda ilerlese, yeni varyantlara karşı gerekli ek dozlar, aşılar uygulansa dahi dünyada herkes güvende olmadan hiçbirimiz güvende olmayacağız.

HDP'nin kapatılmasına ve faşist saldırılara karşı:

İşçilerin birliği, halkların kardeşliği!

17 Haziran günü İzmir'de bir faşist saldırgan silahla girdiği HDP binasında Deniz Poyraz'ı katletti. Bina da o sırada sadece Deniz Poyraz vardı. Katil Onur Gencer ise "içeride gördüğüm herkesi vuracaktım" diyerek bir cinayete değil katliama hazırlanmıştı söyledi. Belleği acılarıyla, cinayetlerle, katliamlarla dolu Kürt halkı için bu saldırının anlamı açıktı. İktidar cephesinden "bu saldırı tüm Türkiye'ye yapılmıştır" sesleri yükseliyordu. Katilin Suriye'de çekilmiş silahlı fotoğrafları, ırkçı paylaşımları, kendisini ülkücü olarak tarif etmesi üzerine MHP kendini bu olayın mağduru ilan ediyordu.

Faşist cinayet meşrulaştırılmaz!

Bahçeli önce katilin her yönüyle araştırılmasını istedi. Ama sonra bu talebini unuttu ve unutturdu. Bahçeli katili değil Deniz Poyraz'ı araştırdı! Onu terörist ilan ederek iftira atmaya başladı. MHP'nin cinayetin mağduru olmadığını katilin eylemini meşrulaştırmaya soyunmasıyla açıkça ortaya çıktı. AKP'den gelen bir talimatla karar veren, Boğaziçi öğrencileri eylem yaptığında günlerce gözaltı kararı veren savcılar bu katili, bağlantılarını, ilişkilerini, irtibatlarını araştırmadan 24 saat içinde cezaevine yolladılar. Eğer bu cinayet iktidara karşı bir komplo ya da provokasyon olsaydı elbette ki böyle davranılmazdı.

Silahlı saldırı ve kapatma davası Kürt halkına gözdağıdır

Üç gün sonra Anayasa Mahkemesi HDP'nin kapatılma davası iddianamesini kabul edecek ve tablo tamamlanacaktı. İddianamede 451 parti yöneticisi için siyaset yasağı isteniyordu. İzmir'deki cinayet ise sadece yöneticilere değil, partinin en üst yöneticisinden annesinin yerine çay ocağını açmaya giden genç bir kadına kadar herkese gözdağı veriyordu. Suriye'de çekilmiş fotoğraflar da bu gözdağının

bir parçasıydı. Bu fotoğraflarla herkesçe bilinen bir sırı, Kürt halkına ve tüm muhaliflere bir kez daha hatırlatılır: "Bu katillerden daha çok var!" Hedef Kürt halkını yıldırma; yıllarca tüm baskılara rağmen destekledikleri HDP'den kopartmaktır.

HDP, Erdoğan ve Bahçeli'nin dediğini yapsa başına bunlar gelir miydi?

Bunu yapmalarının gerekçesi HDP kapatma davası iddianamesinde söylendiği gibi HDP'nin terör odağı olması falan da değildir. HDP'ye düşmanlığın sebebi bu partinin ve bu partiye verilen oyların pek çok seçimde Cumhuriyetçi'nin (AKP-MHP) kaybettirmesidir. Bunun kanıtı da Erdoğan ve Bahçeli'nin kendisindedir. Son yerel seçimde Kürtler HDP'nin çağrısına uyup İstanbul'da Ekrem İmamoğlu'na oy vermesin diye Abdullah Öcalan'dan mektup alan onları. Bahçeli kürsülere çıkıp Apo'nun dediğini yapmıyorlar diye HDP'yi azarladı. TRT'yi Kuzey Irak'a gönderip Osman Öcalan'la röportaj bile yaptırıldı. Demek ki HDP, terörist falan olduğu için değil, istibdad rejiminin istediğini yapmadığı için kapatılmak istenmektedir. HDP binasında cinayet bu yüzden işlenmiştir.

Faşist saldırılar ve "petrol açılımları" aynı madalyonun iki yüzüdür

"Kapatılırsa yeniden açarız" diyen Kürtlere o kadar kolay değil denmektedir. HDP'yi hedef alan istibdad ikili oynuyor. Şovenist ve ırkçı propagandayla Türk işçisine Kürt işçisini kardeşi değil, düşmanı gibi göstermek istiyorlar. Aynı güçler HDP'ye ise el altından, muhalefet etmemeleri karşılığında "yeni açılım" sinyalleri veriyorlar. Doğrudan Kandil'e aracılar gönderdikleri bile iddia ediliyor. Daha önce defalarca yaptılar, neden tekrar yapmasınlar? Daha önce de

her "açılım" gündeme geldiğinde Roboski katliamları, Paris suikastleri, linç girişimleri yaşandı. Tarihte tüm sömürgecilerin ezilen halkları ikna etme yöntemleridir bunlar! Tüm bu yaşananlardan sonra HDP'den hâlâ olumlu sinyaller gelmesi akıl alacak şey değildir.

Liberal bir profesör milletvekili "Erdoğan adım atarsa AK Parti ile tekrar uzlaşırız" diyor. Erdoğan'ın kim olduğunu en saf liberaller bile öğrendi, HDP'li liberal öğrenememiş! Ama bundan daha vahimi, HDP yönetiminin bu korkunç açıklamanın partiyi bağlamadığını aradan bir haftaya yakın zaman geçtiği halde açıklamamasıdır. Kürt halkının eşitliğini ve özgürlüğünü sağlayacak, barışı getirecek bir açılım dün de yoktu bugün de yoktur. Açılım dedikleri "petrol açılımı"dır. Türke de Kürde de hayrı yoktur. Emperyalistlerin ve sömürgecilerin projeleridir.

Ama bugün 2023 bile değildir. İstibdad kurulmuştur! Türkiye pislik içinde kıvrıyor. Mafya, kara para aklayıcıları, katiller cirit atıyor. Başbakan oğullarının marifetleri konuşuluyor. HDP bu düzene mi destek verecek? HDP'nin içinden geldiği geleneğin geçmişte öldürülen temsilcilerinin anısına saygısızlık etmeyin! Musa Anter'lerin, Vedat Aydın'ların, Roboski kurbanlarının anısından çekinin!

İşçilerin birliği ve halkların kardeşliği birbirinden ayrılamaz!

Türk işçisi, Erdoğan ve Bahçeli'nin anlattıklarına inanmamalıdır. Yıllardır "beka sorunu"ndan söz ediyorlar, halkı devamlı Kürt'e karşı kışkırtıyorlar. İş, aş, hürriyet isteyen bir Türk işçisi, Kürt kardeşi esir oldukça bu isteğine ulaşamaz! İşçilerin birliği ve halkların kardeşliği birbirinden ayrılamaz.

Suruç'un hesabını sormak zorundayız!

20 Temmuz 2015'te Türkiye'nin birçok ilinden sosyalist gençler Kobani için toplanan yardımları götürmek amacıyla Urfa'nın Suruç ilçesinde toplandı. Toplanan arkadaşlarımıza devletin gözü önünde bombalı saldırı düzenleyen DAİŞ, 33 mücadele arkadaşımızı katletti, 100'lerce arkadaşımızı ise yaraladı. Geçen 6 yılda Suruç'un gerçek failleri hesap vermedi, devlet failleri kanatlarının arasına aldı. Bizler hem hayatını kaybeden arkadaşlarımız için hem de Türkiye'nin özellikle bir mafya liderinin işaatiyle ve Deniz Poyraz cinayetiyle yeniden sarsıntılı bir döneme girdiğini gösteren bugünlerde yeni katliamların önüne geçmek için Suruç'un hesabını sormak zorundayız!

Katliamda devletin rolü

Suruç'ta patlatılan bomba o dönem patlatılan bombalardan sadece bir tanesiydi. Bombaları patlatan DAİŞ idi ancak 7 Haziran sonrası tek başına hükümet kuramadığı için Türkiye'yi DAİŞ'i kullanarak adım adım Suriyeleştiren ise AKP idi! İktidarını katliamlarla geçen aylar sonucu hayalet bir seçimle geri kazanan AKP'nin bu süreçteki rolü tartışılmazdır. 10 Ekim Ankara Gar katliamı sonrası "katliam sonrası oylarımız yükseldi" diyen dönemin başbakanı bugünün muhalefet liderlerinden Ahmet Davutoğlu'nun sözleri kulaklarımızda tazedir. Ya da

aynı Davutoğlu'nun bugünlerde sarf ettiği "7 Haziran- 1 Kasım arası anlatırsam insan içine çıkamazsınız" sözlerini de unutmadık. Suruç davasının 18 ay gizli kalması, bu süre zarfında 2 sanığın Suriye'ye kaçması, etkin bir soruşturma yürütülmemesi, delillerin incelenmemesi, 6 yıldır davanın bir adım ilerlememesi yine devletin katliamdaki rolünün ikrarıdır!

Katliamın hesabını ancak biz sorabiliriz!

Geçen 6 yıl bize şunu açıkça göstermiştir ki Suruç'un hesabını hiçbir düzen partisi soramaz. Mayıs ayında devri sabık yaratmayacağı diyen Kılıçdaroğlu başka neyi kastetmektedir? Düzenli bir geçişten başka bir şey istemeyen Amerikan muhalefetinin kaybettiğimiz dostlarımızla, halka karşı işlenen suçlarla ve katliamlarla bir derdi yoktur. Devri sabık yaratmayacağız demek, Ankara'nın, Suruç'un hesabını sormayacağız demektir; yolsuzlukları, rüşvetleri, faili meçhul cinayetleri araştırmayacağız demektir! Bütün bunların hesabını sorma görevi bizim omuzlarımızdadır! Başta Suruç'ta kaybettiğimiz 33 dostumuza sözümüz olsun, devri sabık yaratacağız ve halka karşı suç işleyen herkesten tek tek hesap soracağız!

2015'in bir tekrarı mı başlıyor?

Bugünlere damgasını vuran Sedat Peker işaati, devletin pislik içerisine ne kadar battığını tüm çıplaklığıyla gözler önüne serdi. Devlet, suikasttan mafyayla iş tutmaya, uyuşturucu ticareti yapmaktan para aklamaya, yolsuzluklara, silah ticaretine kadar tam bir pislik içerisindedir. Ancak bu pislğin hesabı sorulmadığı zaman devlet suçlarına kaldığı yerden devam ediyor. 2015'te DAİŞ'le Türkiye'yi terörize

Üniversitelerde hürriyet mücadelesi vermek suç değildir!

Haziran ayında, kayyım rektör Melih Bulu'yu protesto eden 100'ü aşkın öğrencinin Kredi ve Yurtlar Kurumu'ndan (KYK) aldıkları burs ve kredilerinin kesildiği öğrenildi. Verilen kararın da kanuna aykırı olduğu, 2008 yılında yönetmelikten kaldırılmış olan bir ifadeye dayandığı ortaya çıktı. Hiçbir mahkumiyeti de olmayan bu gençlerin kredilerinin kesilmesinin tamamen keyfi olduğu apaçiktir.

Yapılan bu hamle 6 aydır süren Boğaziçi direnişini kırmaktan, öğrencilere göz dağı vermekten başka bir anlam taşımıyor. Melih Bulu'ya göre "en fazla 6 ay sürer" diye küçümsemenin mücadelesine 6 ayı devirerek Melih Bulu'yu bir kez daha haksız çıkardı. Hâlihazırda hukuksuz bir şekilde rektörlük makamını işgal eden, kayyım

olarak üniversitenin başında duran Bulu, eylemlerin 6 ayda bitmediğini görünce hırsını öğrencilerin kredi ve bursundan çıkardı. Öğrencilere verilen kredi ve burs miktarı, üniversite öğrencisinin temel ihtiyaçlarını karşılamak için gereken miktarın zaten yanından bile geçmiyordu. Şimdi ise öğrencileri, burs ve kredi haklarını ellerinden alarak adeta "terbiye" etmeye çalışıyorlar. Melih Bulu'yu kayyım olarak Boğaziçi'ne atayan istibdad, öğrencilerin iki kuruş parasına göz dikecek, onları bu tür adımlarla korkutacağını düşünecek kadar aciz duruma geldiğini göstermektedir. Demirören, Cengiz, Kolin, Limak gibi holdinglerin milyarlarca borcunu silen devlet; hakkını arayan ve üniversitesinde kayyım rektör istemeyen öğrencilerin kredi ve bursunu gasp

ederek bizleri sindirmeye çalışıyorsa, daha çok bekler!

Bu saldırıyla beraber, Boğaziçi direnişine katılan öğrencilerden şimdiye kadar aldıkları burs ve kredilerin Temmuz 2023'e kadar geri ödenmesi de istendi. Birçoğu okumaya devam eden, bir kısmı ise işsiz olan gençlerden böyle bir geri ödemenin istenmesi, yapılan saldırının öğrencinin siyasete katılması ve hürriyeti savunmasının engellenmesinden öte artık insanca yaşama ve eğitim hakkına da müdahale anlamına gelmektedir.

Kayyımın arkasında istibdad, bizlerin arkasında hürriyet isteyen milyonlar var!

Öğrenim kredilerini karşılıksız almak ve geçim derdi yaşamadan okumak tüm öğrencilerin en temel haklarından biriyken, istibdadın bunu öğrencileri "terbiye etmek" çabası için kullanması asla kabul edilemez. Bizi sindirmeye çalışanlar, dönsünler ve gençliğin mücadele geleneğine baksınlar. Bu tür hamlelerle haklı mücadelemizden bizi vazgeçirmeye çalışanlar; hürriyet mücadelesi yolunda gençliğin hiçbir korku barındırmadan yürüdüğünü, mücadeleyi sonuna kadar devam ettireceğini ve ön saflarda olacağını bilsinler! İstibdadın göz korkutmalarına karşı verilecek en güçlü cevap gençliğin örgütlü mücadelesi olacaktır.

Yılmaz Tan

"Benden sonrası tufan" kimin politikası?

Politikada düşmanını tanımayan hedefini şaşırır. Çeşitli sol ve muhalif kesimler arasında uzunca bir süredir yürütülen yaygın politikanın hedef tahtasında "tek adam rejimi" ve AKP karşıtlığı yer alıyor. AKP'ye ve "yandaş" sermayeye yolsuzluk ve rant üzerinden yüklenmeye dayalı bu politika sol ve muhalif gazete manşetlerinde yankısını "paralar yandaşa, fatura yurttaşa" ifadesinde buluyor. Bu politik yönelişe yakın dönemden iyi bir örnek olarak Orhan Bursalı'nın köşe yazısı verilebilir. Bursalı, *Cumhuriyet*'teki köşesinde AKP'ye yüklenirken, "Cumhuriyetin adeta tüm zenginlikleri peyderpey destekçilerine devrediliyor. Bir sınıf yarattılar bu zenginliklerle" diyor ve ekliyor "Adeta benden sonrası tufan politikası hallaç pamuğu gibi atıyor Cumhuriyeti" (24.06.2021).

Herhangi bir yanlış anlaşılmaya mahal vermemek bakımından şunu hemen belirtelim. Biz AKP hükümetlerinin izledikleri politikalar nedeniyle yolsuzluklarda ve rant aktarımında sorumluluğu olmadığını ileri sürmüyoruz. Vurgulamak istediğimiz, daha ziyade "kayıma ekonomisi"ni öne çıkaran bu politika tarzının, aslında emekçiler üzerinden daha fazla artı değer elde etmek için toplumsal yaşamdaki ve doğadaki tahribatın asıl sorumlusunun, Batıcısıyla, İslamcısıyla, Türkiye büyük burjuvazisi olduğunun üstünü örtmesidir.

Ne kastettiğimizin daha iyi anlaşılması bakımından güncel örnekler verelim. Son yıllarda sadece "yandaş" sermaye grupları değil, Türkiye burjuvazisinin önde gelen sermaye grupları da enerjinin yanı sıra madencilik sektörüne de yönelmişlerdir. Zira madencilik, özellikle altın madenciliği günümüzde en kârlı sektörlerin başında gelmektedir. Madalyonun öbür yüzünde iş cinayetlerine yol açacak düzeyde ağır çalışma koşulları varmış, iş güvenliği önlemleri yetersizmiş, çevreye zarar veriliyormuş, hava kirliliğine yol açıyormuş kimin umurunda! Nasıl ki devlet, tüm güvenlik birimleriyle Cengiz Holding'in Kaz Dağı'ndaki köylülere yönelik "Topraklarımızı satın, yoksa bakanlığa söyleyip kamulaştıracağız" tehdidine kalkan oluyorsa, benzer şekilde Koç Holding'e ait Demir Export adlı maden arama şirketinin Sivas Kangal'da köylülere yönelik "arazilerini kendi istekleri ile satmazlarsa, zorla kamulaştırılacağı" tehdidine de sesini çıkarmamaktadır. Diğer bir örnek Kanal İstanbul projesinden. Bilim insanları tarafından Marmara Bölgesi'nin doğal yapısını bozacağı ileri sürülen bu proje kapsamında oradaki arazilere şimdiden "yatırım" yapanlar arasında sadece Katar sermayesi değil, Kalyon, Ege Kimya, Sabancı, Koç gibi holdinglerin de yer aldığı belirtiliyor. Şimdi soralım: "Cumhuriyet'in zenginlikleri"nin, AKP tarafından "yandaş" sermayeye peşkeş çekilmesine itirazımız var da, neden Koç'a ya da Sabancı'ya peşkeş çekilmesine yok?

Kamu mülkiyetinin ve bir meta olarak kentin yerli ve yabancı sermaye kesimlerinin kâr mantığına terk edilmesi, elbette AKP hükümetleri döneminde, hele emekçilere dayatılan istibdad koşulları altında, daha da katmerlenmiştir. Ancak özelleştirmelerin de bir "küresel" şehir olarak "İstanbul'u nasıl satmalı"ya yönelik projelerin de AKP döneminden çok önce başlamış olduğu neden unutuluyor? AKP'nin "yandaş" sermayesini kayırmakla birlikte, bir bütün olarak Türkiye burjuvazisinin de önündeki engelleri temizlemek, daha elverişli sömürü koşulları için baskıcı bir rejim inşa etmiş olduğu neden unutuluyor? Tekrar hatırlatmakta sakınca yok; Marx, *Das Kapital*'de sermayenin, toplumun koyduğu zorunluluklar olmaksızın işçinin sağlığına karşı da, yaşayacağı ömrün uzunluğuna karşı da vurdumduymaz olduğunu belirtmek için "Après moi le déluge! (benden sonra tufan)" her kapitalistin, bütün kapitalist toplumların sloganıdır" demişti. Bu tespitler ışığında bizim vardığımız sonuç açıktır: Tutarlı bir kapitalizm ve emperyalizm karşıtı politika izlemek, AKP ya da "tek adam rejimi" karşıtlığı üzerinden değil, yerlisi ve yabancılarıyla; İslamcısı ve Batıcısıyla burjuvaziyi karşısına alarak, ondan bağımsızlaşarak mücadele etmeyi gerektirir.

Emperyalist genelkurmay toplandı: Çin'e ve Rusya'ya karşı savaş tamtamları

Haziran ayı hazırlık ayı oldu. Neyin hazırlığı? Üçüncü Dünya Savaşı'nın! Amerika'nın yeni başkanı Joseph Biden'ın orkestra şefi rolünü üstlendiği bir dizi toplantıda, emperyalist genelkurmay toplanarak gelecekte bir savaşa ortak hazırlık konusunda güven tazeledi, bu konudaki kararlılığı teyit etti, yeni tedbirlere ilişkin kararlar aldı.

"Özel İlişki": ABD-İngiltere

Biden Avrupa'ya ayak bastıktan sonra ardı ardına dört toplantı düzenlendi. Önce ABD-İngiltere baş başa görüştü. Aynı dili konuşan, aynı kültürü paylaşan bu iki ülke arasında dünya sahnesinde bir "özel ilişki" vardır. Amerika 1940'lı yıllardan itibaren dünyayı yöneten güç haline geldiğinden beri bu ilişki hiç kopmamıştır. Amerika'dan önce dünyaya İngiltere hâkimdi. Amerika, onun birikiminden daima yararlanmış. Şimdi İngiltere Brexit sonucunda Avrupa Birliği'nden ayrıldığından beri eli daha rahat. "Özel ilişki" dünya politikasına yön vermek bakımından çok daha büyük bir önem taşıyacak. Dört toplantı arasında, NATO dışında en önemlisi buydu.

Bunu G-7 toplantısı izledi. Bu "en zengin ülkeler" kulübü daha ziyade dünya kapitalizminin ekonomi işlerine bakıyor. G-20 kuralı beri önemi azaldı. Burada, en önemli gündem maddesi çokuluslu şirketler olarak anılan emperyalist tekellerin ülkeleri birbirine karşı oynaması sayesinde gittikçe daha az vergi ödemesine karşı ilk kez bütün ülkelerin hep birlikte bir asgari vergi oranı uygulaması konusunda anlaşmaya ulaşılmış oldu. Bu, küreselleşme olarak anılan politikanın gerilemesinde yeni bir adımdır. G-7'den sonra 130

ülke toptan Biden yönetiminin bu politika önerisini kabul etmiş bulunuyor.

Silahlar masaya konuldu!

Tabii asıl önemli toplantı NATO devlet ve hükümet başkanları toplantısıydı. Emperyalist sistemin esas genelkurmayı bu örgütte bir araya gelir. NATO, 1949'da Sovyetler Birliği'ne karşı kurulmuş bir askeri aygıttır. (Türkiye 1952'de girdi.) Emperyalistler 21. yüzyılda NATO'yu gelecekteki kirli işleri için ayakta

ebedi diye bayram yapmakla meşguldü. O yıl yaşanan 11 Eylül'le birlikte sadece El Kaide tipi terörizme savaş açıldı. 2008'de başlayan Üçüncü Büyük Depresyon, yani dev dünya ekonomik krizi aslında emperyalistleri uyandıracak kadar büyük bir sarsıntı idi. Ama halkı "bi şeycikler olmaz, toparlarız ekonomimizi" diye kandırırken kendileri de fazla rahatladılar. Şimdi 2021'de ayaklar suya erdi.

Hedef tahtasında Çin

Dünya kapitalizmi çok derin

konulmuştur.

Rusya ikinci düşman

Onu çok aktif politikasıyla emperyalizmin dengelerini altüst eden Putin Rusyası izliyor. Rusya birçok alanda Batı'yı sarsıyor. Geleceğin savaşının önemli bir alanı olan siber savaş ve korsanlık alanında çok güçlü olduğunu her fırsatta belli ediyor. 2016 Amerikan seçimlerine müdahale ettiği iddiaları hâlâ dolaşüyor. Avrupa Birliği'ni içinden bölüyor: Doğu Avrupa'da gittikçe artan sayıda

Rusya hâlâ dünyanın ikinci büyük nükleer gücü.

Tamtamlar çalıyor!

Biden'in Avrupa gezisinin anlamı budur. Emperyalizm salt kendi çıkarları nedeniyle dünyayı bir kez daha bir dünya savaşının eşğine getiriyor. Kimse "yok canım, nükleer silahlar var, kimse savaş açmaz" demesin. Bunlar 20. yüzyıldaki dünya savaşlarında da söylendi. Sonra ilk savaş geldi, 20 milyon can aldı, ikincisi 60 milyon! Herkes aklını başına toplasın. Dünya savaşına karşı savaş, çağımızın en önemli görevlerinden biridir. Çocuklarımız varsa bunu mutlaka anlarsınız!

AB-ABD çelişkileri yerli yerinde

NATO toplantısından sonra yapılan dördüncü toplantı, ABD ile AB arasında başa baş görüşmeydi. İngilteresiz bir AB'nin ABD ile çelişkileri tabii daha açık ortaya çıkacaktı. Büyük teknoloji şirketlerinin (Google, Amazon, Facebook, Apple vb.) vergilendirilmesinden Rusya doğalgazını Batı Avrupa'ya getirecek North Stream boru hattına kadar sayısız konuda iki tarafın çıkarları farklı. Tek anlaştıkları konu uçak imalatında dünyanın iki büyük tekeli olan Boeing ile Airbus'ın sübvansiyonlarla ve gizli yöntemlerle kendi devletleri tarafından desteklendiği 17 yıllık savaşta barış değil ama ateşkes sağlamak. "Küreselleşme" övgüsü düşkünleri "artık şirketlerin ulusu kalmadı" diye zevzek zevzek konuşup dururken gerçek hayatta herkes kendi şirketini korur durmuş demek!

tuttular. Nitekim 2001'de 11 Eylül şoku altında Afganistan'da Taliban rejimini yıkmak için NATO kolları sıvadı. NATO artık eskiden olduğu gibi bir "Kuzey Atlantik İttifakı" değildir. Emperyalizmin dünya çapındaki ortak askeri aygıtıdır, ordusudur!

NATO her on yılda bir konseptini tazeliyor. 2001'de emperyalistler bir hayal dünyasında yaşıyordu: Sosyalizm geçici bir kriz yaşıyordu ya, onlar "tarihin sonu geldi!", bundan sonra kapitalizm

bir kriz ve pandemi batağında çırpınırken bunun tek istisnası kendisi de kapitalizme yeni geçmiş olan Çin. Asya'nın bu devri yakında dünyanın en büyük ekonomisi olacak. Artık düşük ücrete dayanan çöp satmakla ve emperyalistlere taşeronluk etmekle de yetinmiyor. Askerî teknoloji de dâhil bütün bilim ve ileri teknoloji alanlarında emperyalist ülkelere kafa tutuyor. İşte emperyalizm buna dayanamaz. NATO'nun bu toplantısında Çin hedef tahtasına

AB ve NATO ülkesinde Rusya yanlıları ile Batı yanlıları mücadeleye girişmiş durumda. Türkiye 2016 başarısız darbesinden sonra Rusya ile özel bir ilişkiye girdi. (Şimdi işler değişiyor, o ayrı.) İran mecburen Rusya'nın müttefikti. Rusya Arap dünyasında (Suriye, Libya vb.) yeniden çok faal. Kuzey'de kutup dairesi bölgesinde Rusya'nın faaliyetleri emperyalistleri hem ekonomik hem askerî nedenlerle endişelendiriyor. Ayrıca, unutulmasın,

Biden: Keynesçilik değil itfaiyecilik!

Trump geldi, "küreselleşme" maymunlarına büyük bir tokat attı. Her konuşmasına "küreselleşme" övgüsüyle başlayan akademisyenler ve "iş âlemi" borazanları susup oldu. Ne de olsa "ulus mulus kalmadı, dünya küresel bir köy" diyenlerin ağa babaları Amerika idi. Onun başına seçilen adam, sadece Çin'e değil kendi müttefiklerine (Kanada, AB ülkeleri, Türkiye) yüksek gümrük vergileri

uygulamaya başladı. Meksika sınırına duvar için dört yıl boyunca çırpındı ve epeyce de ilerledi. Apple'ın rakibi Huawei 5G'de daha ileri diye şirket sahibinin kızını Kanada'ya emir vererek tutuklattı. NATO'ya bile meydan okudu. Çünkü ABD zaten kendinden sonraki 9 ülkenin tamamından bile daha büyük askerî harcama yapan mutlak askerî güçtü!

Trump değil kapitalizmin krizi

Kapitalizm önce dünya ekonomisini açar, birleştirir, bütünleştirir, sonra krize girince de kapar, ülkeler arası rekabeti kıskırtır, sonunda da savaşa kadar gider. Olan bu kadar basit. Bunu görmeyen ve Trump'ın kişiliği ile uğraşan ya kapitalizmi yücelten burjuvadır ya da işçi sınıfı bilimi Marksizmi unutan bir solcu. Trump'ın sorunu başka faşizme giriş kapısıdır. Ama ekonomi politikası burjuvazinin politikasıdır.

Biden ekonomik milliyetçilikte Trump'ın ayak izinde yürüyor. "Buy American" (bizdeki "yerli malı kullanmalı" karşılığı) politikasını ilk günden ilan etti. Şimdi 250 sayfalık bir "tedarik zinciri raporu" hazırlattı, dışarıda yatırım yerine Amerika'da yatırım düşünsel temelini hazırlıyor. 40 yıldır ilk kez sanayi ve teknolojiye 250 milyar dolarlık özel bir destek

paketi çıkarttı. Çokuluslulara her ülkede asgari vergi oranı uygulanması da aslında küreselcilğe karşı bir engel: Vergilerin aşağı doğru yarıışı "küreselleşme"nin en önemli yanlarından biriydi, şimdi bu engelleniyor.

Her şeyi bir yana bırakın, Biden başa geleli altı aya yaklaştı, Çin'i bir yana bırakın, müttefiklere karşı korumacılık önlemlerini (gümrük vergileri vb.) bile kaldırmış değil! Demokratlar Trump'ın insanlık ve hukuk dışı göç ve iltica politikasına demediklerini bırakmamışlardı, onu da aynen muhafaza ediyor. (Şimdi işgücü kıtlığı başlıyor, yakında değiştirir ki kapitalistler düşük ücret uygulayabilsin!)

Felaketin eşğinde dolaşmak

Biden başa gelir gelmez pandemide işsizlikten ve hizmet sektörünün çökmesinden dolayı perişan durumda olan halka ve zordaki şirketlere destek için 1,9 trilyon

dolarlık bir ekonomik paket oluşturdu. Sonra altyapı (Amerika'da on yıllardır harcama yapılmadığı için dökülen yollar, köprüler, ulaştırma altyapısı, hatta internet vb.) için 6 trilyonluk bir paket yolladı meclise. Bu çabası Keynesçilik olarak niteleniyor. Halka Keynesçilik neoliberalizm karşısında refah devleti gibi anlatıldığı için bu tespit de dikkatli olmak gerek. Biden çökmekte olan bir ekonomiyi yapay ve riskli bir para politikasıyla ayakta tutmaya çalışan Merkez Bankası Federal Reserve'e şimdi harcama politikası ile destek olmaya çalışıyor. Üçüncü Büyük Depresyon Trump'ı başa getirdi. Pandemi tarihin en büyük işsizlik krizlerinden birini yarattı. Şimdi Biden itfaiyeci olarak Trump yeniden başa gelmesin diye ekonomiyi canlandırmaya çalışıyor. Kapitalizmin çöküş çağında bunu başaraabilecek mi hep birlikte göreceğiz.

Sivas katliamının 28. yılında: “Unutma! Hatırla! Örgütlen! Mücadele et!”

2 Temmuz 1993 Sivas katliamının üzerinden 28 yıl geçti. Devrimci İşçi Partisi, Sivas katliamını unutturmamak, katillerden hesap sormak için mücadele ve örgütlenme çağrısına her zaman devam edecek. Çünkü bu hesaplar sorulmadığı müddetçe yeni Madımlar ülkenin gündemine gelmeye devam ediyor. Bir mafya şefi Sedat Peker çıkıp “yeni bir Gazi katliamı düzenlene-

bilir” diyor. Eski bir kontrgerilla şefi Mehmet Eymür “bu işin sonu siyasi cinayetlere gidecek” diye demec veriyor. Sonrasında İzmir’de HDP binası basılıyor, siyasi cinayet işleniyor, binayı ateşe vermeye çalışan faşist saldırgan sadece yeni Gazilerin değil yeni Madımların da gündemde olduğunu gösteriyor bizlere.

Buna karşı tek çare örgütlen-

mektir. Örgütsüz olursak, güçsüz olursak her türlü saldırıya ve provokasyona da açık hale geliriz. Örgütlü olursak güçlü oluruz. Provokasyonları boşa çıkarırız. Katliamların önüne geçeriz. İktidara tutunmak için kardeş kavgasını körüklemeye yeltenenleri engelleriz. 2 Temmuz Sivas katliamının hesabını da ancak bu şekilde sorabilir, yeni katliamları ancak bu şekilde engelleyebiliriz!

Devrimci İşçi Partisi 2 Temmuz faaliyetlerini işte bu perspektifle örgütledi.

Istanbul-İkitelli

İstanbul İkitelli’de emekçi halkı bildirimleriyle Sivas katliamının hesabını sormaya, örgütlenmeye, mücadele etmeye çağırdı. 2 Temmuz Cuma günü İkitelli Cemevi önünde sosyalist örgütler ve yöre dernekleriyle birlikte basın açıklaması düzenledi.

İzmir

İzmir Alsancak’ta da Alevi kurumlarının çağrısıyla Sivas Katliamı ile ilgili yapılan basın açıklamasına katıldı. İzmir’de ayrıca Altındağ Mahallesi’nde Devrimci İşçi Partisi 6 Temmuz akşamı kendisi bir 2 Temmuz etkinliği düzenleyip öncesinde de mahallenin emekçi halkını örgütlenmeye ve mücadeleye çağıran faaliyetler yürüttü.

Bursa

Bursa’da da Kent Meydanı’nda düzenlenen anma etkinliğinde yer alarak yeni katliamları engellemek için tüm işçi ve emekçileri mezhepçiliğe, ırkçılığa, faşizme ve istibdada karşı örgütlü mücadeleye çağırdı.

Devrimci Marksizm dergisinin 47-48. çift sayısında ana dosya: Kapitalizmin krizleri!

Devrimci Marksizm dergisinin çok yakında okurları ile buluşacak olan yeni sayısının dosya konusu “kapitalizmin krizleri”. Dosya, Sungur Savran’ın 6 Ocak 2021’de kalabalık bir grubun ABD Kongre binasını basmasını, içinde bulunduğumuz dönemin karakterine ışık tutması bakımından ele aldığı yazısı ile açılıyor. Onu Özgür Öztürk’ün pandemi koşullarında dünyanın gidişatını değerlendirdiği yazısı takip ediyor. Dosyanın son yazısı ise Volkan Sakarya’nın iklim değişikliğiyle mücadele kapsamında geliştirilmiş kapitalist çözüm önerilerini ele aldığı ve “Marx’ın Ekolojik Anlayışı ve Ekolojik Kriz” adlı yazı dizisinin üçüncü ve son yazısı.

Derginin dosya dışı yazılarından ilkinde Kurtar Tanyılmaz,

“müşterekler” olarak adlandırılan yaklaşımın önde gelen yazarlarının temel metinlerinin yer aldığı *Herkesin, Herkes İçin* adlı antolojiye ele alıyor ve eleştirel bir gözle değerlendiriyor. İkinci yazıda ise Sungur Savran AKP rejiminin nasıl parçalı bir iktidar olduğunu, iç çelişkilerle kıvrandığını, 12 Mart hükümetleri gibi istikrarsız bir görünüm arz ettiğini anlatıyor.

1930’larda Sovyetler Birliği’ndeki Sol Muhalefet mensubu tutsaklarca Verhneural’sk hapishanesinde tutuldukları sırada hazırlanmış bir dizi belge 2018 yılında keşfedilmiş ve uluslararası alanda büyük ses getirmişti. *Devrimci Marksizm*’in bu sayısı bu belgelerden birini Özdeniz Pektaş’ın çevirisi ile ilk kez Türkçe’ye ka-

zandırıyor. Sayının son yazısı ise Armağan Tulunay ve Sungur Savran’ın Kübalı devrimci Marksistlerce yayınlanan *La Comuna* dergisinin Küba’da bir siyasi krize yanıt olarak hazırlanan özel sayısında Küba dışından yollanmış tek katkı olan “Sovyetler Birliği’nin çöküşünde devrimci Marksizmin rolü: Bir daha asla!” başlıklı yazılarının Türkçe çevirisi.

Sungur Savran

Gayya kuyusu avcıları

“Indopacom” size bir şey ifade ediyor mu? Ya QUAD? Muhtemelen hayır. Mesela Centcom ya da Africom desek anlayacak çok olur. İlki ABD askeriyesinin Ortadoğu’dan Orta Asya’ya uzanan bölgedeki komuta heyetine verilen ad, ikincisi de onun Afrika’daki karşılığı. Ama Indopacom ve QUAD kolay bilinemez zira bunlar 2018 hasadı.

Indopacom, adından belli, ABD’nin bir başka bölgedeki komuta yapısı. Ta 1947’den beri var olan Pacific Command (Pasifik Bölgesi Komutanlığı) 2018’de Trump döneminde Indo-Pacific Command (Hint-Pasifik Bölgesi Komutanlığı) oldu. Neden? Çünkü Amerika Hindistan devini Çin devini ile çarpıştırmaya hazırlıyor.

Sadece onu mu? QUAD da bu sorunun cevabını veriyor. Bu, “Dörtlülük Güvenlik Diyalogu” adının kısaltması. ABD ve Hindistan’ın yanı sıra bölgenin öteki iki büyük zengin ülkesi Japonya ve Avustralya’yı kapsıyor. Japonya zengin ama doğru dürüst ordusu yoktu. Anayasasındaki bir madde, ülke dışında asker bulundurmasını yasaklıyordu. 2006’da başa gelen eski başbakan Şinzo Abe döneminde bu sorun çözüldü. Avustralya’ya gelince, o ABD’nin eski ortağı: Vietnam Savaşı (1961-1975) esnasında ABD ordusunun bu kahraman halka karşı baş yardımcısı Avustralya idi.

Bunlar Trump ürünü. “Demokrat”, “barışçı”, “diyalog yanlısı” diye yüceltilen Biden başa geçince, ilk iş Mart başında QUAD’cılarla video konferans yaptı. Sonra Dışişleri Bakanı ve Pentagon’un şefini bu ülkelerle görüşmeye yolladı. Güney Kore’yi de almak istiyorlar yanlarına ama Güney Kore, Kuzey’deki yurttaşlarıyla iyi geçinmek isteyen bir iktidarın elinde. Bakalım zaman ne gösterecek?

Sanki ABD’nin bölgedeki üsleri ve asker yığınağı yetmezmiş gibi! Japonya’da 55 bin askeri, Güney Kore’de son rakam 29 bin askeri, Hawaii’de 42 bin askeri var. Guam adası, Avustralya ve Yeni Zelanda üsleri de cabası.

ABD ve Batı ittifakı Çin’i her geçen gün başka bir noktadan sıkıştırmaya çalışıyor. Eskiden Tibet halkının ezilmesini kaşır, Çin’in yakın müttefiki Kuzey Kore’yle uğraşırlardı. Sonra Güney Çin Denizi’nde sabah akşam uçak ve gemi dolaştırmaya başladılar. 2020’nin ilk üç ayında Amerikan uçakları bölgede 2.000 sorti yapmış. Amerikan gemilerine şimdi Fransız donanması eklendi. Son yıllarda ardı ardına yeni kışkırtmalar başladı: Hong Kong, Uygurlara karşı soykırım iddiası, Huawei telefon şirketi ve başka teknoloji alanlarında “casusluk” iddiaları, şimdi Biden’in yeni icadı Tayvan saatli bombası. Hiçbirine giremeyiz, yarı yetmez. Ayrıca gün geçmiyor ki Batı’nın büyük medyası Çin’e karşı kışkırtıcı başlık atmasın.

Rusya da hedefte. Ukrayna, Gürcistan, Moldova derken Karadeniz NATO’nun havuzu haline geldi. İngiliz gemisi Kırım’ın bir referandumla Ukrayna’dan ayrılıp Rusya’ya katılmasından altı yıl sonra “biz bunu tanımıyoruz” diyerek Rusya’nın karasularına dalar, sonra Londra’da bir otobüs durağında bulunan “çok gizli” belgelerde İngiltere’nin bunu bir provokasyon olarak planladığı açık açık yazıyor! (Belgelerin otobüs durağına nasıl geldiği henüz açıklanmadı.) Ardından NATO ülkeleri Karadeniz’de son yılların en büyük manevralarını yapıyor. Türkiye var mı diye mi sordunuz? Olmaz olur mu?

Tayyip Erdoğan, Brüksel’deki basın toplantısında Afganistan’ın yanı sıra ne dedi? NATO’nun “Atlantik’te, Hint Okyanusu’nda, Akdeniz’de, Karadeniz’de” görev yapmasının gerekli olduğunu söyledi. Atlantik’i anladık. Hint Okyanusu’ndan bize ne? Müslüman düşmanı Hint Başbakanı Modi ile aynı politikayı izlemekten mi gurur duyuyor Erdoğan? Karadeniz’de, hatta Akdeniz’de NATO’nun işi ne? Bir de Baltık ülkelerine askeri destek vaadi yaptı. Rusya düşmanlığı başlıyor!

Medya, yazılısı ile televizyonu ile rezil bir durumda ya. Birtakım gazeteci kılıklı militanlar, diplomasi, askerlik, dış ilişkiler, ekonomi uzmanı kesildiler. “Dünyada yeniden paylaşım başladı, Türkiye de hakkı olanı almalıdır” buyuruyorlar. İstedikleri Ortadoğu’nun petrolü, Afrika’nın hammaddesi, Kafkasya ve Orta Asya’nın pazarı. Elinden beslendikleri sermayedarlar adına Türkiye’yi ateşe atmaya hazırlar. Bunlara Ziya Paşa’nın “Nice turfâ müneccim” diye başlayan ünlü beytini genç kuşaklar için sadeleştirerek hatırlatmak gerek: “Gökte yıldız ararken nice acemi müneccim/ kendi yolu üzerindeki kuyuyu görmez.”

Siz Abdülhamid’i mi beğeniyorsunuz? O Osmanlı’nın sonunu “idare” ederek getirdi. Sonunda imparatorluğu yıkıma sürükleyen, böyle paylaşım savaşlarında Türki ve Müslüman dünyayı fetih hayalleri gören Enver Paşa’dır. Siz de onun yolunda yürüyorsunuz.

Petrol kuyusu peşinde Türkiye’yi gayya kuyusuna sürükleyecek-siniz. Türkiye’nin işçisi, emekçisi, ezileni bunu engeller! İşçi sınıfı, sadece gençlerini değil, Halep’te ve Gazze’de yaşanan türden taş taş üzerinde kalmayan savaşlarda belki de milyonlarca sivil insanımı da yitireceği bu tür savaşlara karşı savaş vermek görevi ile karşı karşıya. Ekmek ve hürriyet uğruna, ama aynı zamanda emperyalizmin savaşlarıyla mücadele! Kahrolsun istibdad, yaşasın ekmek ve hürriyet! Kahrolsun emperyalizm, savaşa karşı devrim!

“Faizsiz” (gerçekte ise fahiş faiz alan) konut şirketleri neden tasfiye edildi?

Bankacılık Denetleme ve Düzenleme Kurulu (BDDK) son dönemde giderek popüler hale gelen faizsiz ev alma şirketlerinden 29 tanesini tasfiye etme kararı aldı. Haliyle söz konusu faizsiz finansman şirketlerinin güvenilir olup olmadığı sorusu gündeme geldi. Kendilerine hayırsever süsü veren ve “faizsiz” sıfatıyla faaliyetlerine İslami bir hava katan bu şirketler, “altın günü” mantığı ile bir tür saadet zinciri kurarak ev almak isteyen vatandaşlardan para topluyorlar. 20 ila 500 kişi arasında gruplar kuruyor. Sayı ne kadar çok ise taksit o kadar düşüyor ama toplu para alma vadesi de o kadar uzuyor. Aynı altın gününde olduğu gibi sıra size geldiğinde sistemden toplu para çekiyorsunuz. Ancak sıra erken gelse de taksitlerinizi ödemeye devam etmek zorundasınız. Sıranız gelinceye kadar da ödeme alamıyorsunuz ve kira ödemeye devam ediyorsunuz.

Faizin kod adı: “Organizasyon ücreti”

Eğer sistemden çıkmak isterseniz size ödediğiniz peşinatı ve taksitleri geri vereceklerini söylüyorlar. Ancak en başta “organizasyon ücreti” ya da “çalışma bedeli” adı altında alınan para hiçbir surette geri ödenmiyor. Bu para adına ne konursa konsun düpedüz “faiz”dir. Üstelik bankalara ödediğiniz faiz taksitlere bölüştürülürken burada söz konusu bedel en başta ve peşin olarak tahsil edilmektedir. Ayrıca sıra size gelinceye kadar mevcut oturduğunuz yere kira ödemeye devam ediyorsunuz. Bu da vatandaşın işin sonunda banka kredilerinden bile daha yüksek bir faiz yüküyle karşı karşıya kalmasına neden oluyor.

Paranızı geri alma garantisi yok! Ama şirketlerin kefil diyanet işleri!

Bu şirketler söz konusu evleri ipotek ettirerek kendi alacaklarını garanti altına almaktadır. Ancak sisteme parasını veren kişinin şirket batarsa ya da şirket sahipleri Uruguay’a kaçarsa ödemelerini geri alabilecekleri hiçbir garanti mekanizması yok. Thodex’te ya da Çiftlik Bank’ta olduğu gibi daha önce bu sistemle ev almış insanlar sisteme yeni girenlere örnek oluyor. Saadet zinciri kopuncaya kadar şirket kasasını doldurmaya devam ediyor. Bu sektördeki kârı gören bütün uyanıklar pıtrak gibi “faizsiz finansman” şirketleri açıyor. 2019 yılında sektörün toplam cirosu ikiye katlanarak 2 milyar liraya ulaşıyor.

İnsanları böyle riskli bir maceraya çekmek için tabii ki dini duygularını da sonuna kadar sömürüyorlar. Sistem büyüdükçe kuşku da artıyor. Diyanet İşleri Başkanlığı Din İşleri Yüksek Kurulu Başkanlığı 2017 yılında, düpedüz faiz alan, üstelik banka kredilerinden bile yüksek maliyeti olan bu sisteme dini icazet veren özel toplantılar düzenledi.

BDDK vatandaşı mı yoksa büyük şirketleri mi korudu?

Gelinen aşamada BDDK’nın 29 şirket hak-

Eminevim’in sahibi Erdoğan’la

ında tasfiye kararı vermesi devletin bu gidişata dur dediği anlamına mı geliyor? Ne yazık ki hayır! Tabii ki hayır! BDDK’nın 29 şirketi tasfiye etmesi haber oldu ama geride kalanlar 2 milyar liralık bu pazarda tekel konumuna yükseldiler. Zira sektöre yeni gelen firmalar müşteri çekebilme için vadeleri öne çekiyor (faizleri düşürüyor) bu da büyük şirketlerin kârını azaltıyordu. 29 şirket rekabetten elendi. Balonun patlaması ertelendi. Kalanlar vatandaşın umutlarını ve din duygularını sömürerek kasalarını doldurmaya devam edecek. Bu şirketlerin mevcut iktidarla çok yakın ilişkileri olduğunu herhalde söylemeye gerek yok.

Laiklik emekçi halka bu yüzden gerekli!

İşte faizsiz maskesiyle fahiş faiz alan şirketler ve halkın umutlarını ve dini duygularını sömürerek kurulan saadet zinciri! Burada sadece para babalarına saadet var. “Fahiş faiz” almayı din kisvesi altında meşrulaştırırlar neden herkesin sağlıklı ve dayanıklı konutlarda oturma hakkı olduğundan bahsetmez? Bunun için fetva vermez? Tüm işçi ve emekçiler bunu düşünmeli ve sorgulamalıdır. “Faizci” bankalar da, kendine “faizsiz” süsü veren finansman kuruluşları da buz gibi faiz yiyicisidir, kurumsal tefecilerdir. Onları ayıran din değildir. Ama onları aynı yerde buluşturan kapitalist olmalarıdır. Burjuvanın laikliği de dinciliği gibi yalancıdır riyakardır. İşçi sınıfının laikliği ise işte bu kirli oyunu bozmanın gereğidir. Hırsızlığın, gaspın, yağmanın dini bir kılıfa sokulup meşrulaştırılmasına müsaade etmemek demektir.

Söke söke alamazlar!

AKP iktidarının öve öve bitiremediği yap-işlet-devret modeliyle gerçekleştirilen otoyol, köprü, şehir hastaneleri gibi yatırımlar giderek bir kara deliğe dönüşüyor. Müteahhit şirketlere otoyol ve köprülerde geçiş garantisi, hastanelerde ise hasta garantisi veriliyor. Araba geçerse de hasta yatmasa da parası devlet bütçesinden bu şirketlere ödeniyor. Bu kapsamda 2021 yılı bütçesinden 15 milyar TL çıkacak. 2022’de bu rakamın 17 milyar TL’ye; 2023’te ise 17,4 milyar TL’ye ulaşması öngörülüyor. Aynı modelle yapılması öngörülen ve maliyeti 130 milyar lirayı aşacak olan Kanal İstanbul bu kara deliği daha da büyütecek.

Yatırımcıyı tehdit eden yok! Tefeciden hakkımızı istiyoruz!

Erdoğan doğru söylemiyor. Çünkü yağmaya dur demek yatırımcıyı tehdit etmek değildir. Tüyü bitmemiş yetimin hakkını savunmaktır. “Söke söke alırlar” demek ise sırtını emperyalist tahkim mahkemelerine dayayarak bu milleti tehdit etmektir. Halbuki bu dış borçların ödenmesi zorunlu değildir. Çünkü bu borçlar meşru değildir. Uluslararası hukukta sadece tahkim mahkemeleri yoktur “gayri meşru borç” kavramı ve bu borçları reddetme hakkı da vardır. Tabii ancak emperyalist tefecilerin değil kendi halkının menfaatini savunan bir iktidar bu hakkı kullanabilir.

Erdoğan halka karşı emperyalist tefecilerin yanında!

450 milyar dolar dış borç, sadece bu yılın ilk 5 ayında ödenen 81,4 milyar TL iç ve dış borç faizi (sene sonuna kadar 180 milyar lirayı bulacak!)

Emperyalizme ve tefecilere borçlu değiliz! Onlardan alacaklıyız!

İstibdad rejimlerine, sömürgecilik ve emperyalizme karşı hürriyetini kazanan halklar geçmiş despot ve işbirlikçi iktidarların borçlarını üstlen-

tüm bu paralar vergilerle ve zamlarla emekçi halka fatura ediliyor. Emekçi halk bu aleni soygunu görüyor ve artık yeter diyor! Yerli ve yabancı tefecilerin memleketin kanını emmesine son verilmesini istiyor! Özellikle devletin göz göre göre zarar ettirdiği projelerin ödemelerinin durdurulması gündeme geldiğinde ise Erdoğan çıkıp halka karşı tefecilerin yanında saf tutuyor. Erdoğan’ın sözleri aynen şöyle: “Yatırımcıları tehdit ediyorlar. Bu ne terbiyesizliktir. Devletlerde devamlılık esastır, bunlar devlet terbiyesi de görmediler. Söke söke sizden bu paraları uluslararası tahkim yoluyla da alırlar...”

memiş ve reddetmiştir. En önemli örnek Rusya’da 1917 işçi devriminden sonra Çarlık rejiminin borçlarının reddedilmesidir. Güney Afrika halkı da, beyaz ırklı Apartheid rejimini devirdikten sonra bu kanlı rejimin borçlarını reddetmiştir. Devrimci İşçi Partisi de bugün Türkiye’de sadece yap-işlet-devret projeleri dolayısıyla oluşan borçları değil tüm gayri meşru dış borç ödemelerini reddetmeyi savunmaktadır. Her yıl 100 milyarlarca lira faiz ödeyen bu halk yerli yabancı tefecilere borçlu değildir, onlardan alacaklıdır. İşçi emekçi hükümeti bu alacakları söke söke tahsil edecektir!

